

ORIGINAL "C"

Cenová tabulka
Městský soud v Praze
253 01 Hostivice, Jiráskova 105
Tel.: 224 172613 Fax: 224 172612

56 T 7/2001

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v hlavním líčení konaném dne 15. června 2001 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Luboše Vlasáka a přísedících Olgy Trmačové a Josefa Josky **t a k t o**:

obžalovaný

JUDr., PhDr. Karel V [redacted]

nar. [redacted] v Užhorodě, důchodce, trvale bytem [redacted]

j e v i n e n , ž e

nejméně od 9.6.1948 do 1.11.1948 jako prokurátor z toho od 9.6.1948 do 27.10.1948 ve funkci náměstka vrchního vojenského prokurátora Vrchní vojenské prokuratury Praha, dále v době od 1.11.1948 do 8.12.1948 jako vyšetřující soudce Státního soudu v Praze a konečně v době od 8.12.1948 do 28.1.1949 jako referent státní prokuratury v Praze při vedení vyšetřování a následně soudním projednávání trestní věci divizního generála Heliodora Píky nar. [redacted] rozhodující měrou na základě předchozí dohody s Bedřichem R [redacted] přispěl k nespravedlivému odsouzení pošk. divizního generála Heliodora Píky trestním senátem Státního soudu v Praze a to rozsudkem sp.zn. Or-I-38/48 ze dne 28.1.1949 ve spojení s usnesením Nejvyššího soudu v Brně sp.zn. Zm I 248/49 ze dne 8.4.1949 pro zločin vojenské zrady dle § 6:2 odst. 1, zák. č. 50/23 Sb, pro zločin zneužití služební moci podle § 380 v.

tr.zák. a pro zločin vojenské zrady dle § 6:1 zák. č. 50/23 Sb., přičemž rozsudek nabyt právní moci dne 8.4.1949 a pošk. generálovi Heliodorovi Píky byl uložen absolutní trest - trest smrti provazem, který byl vykonán dne 21.6.1949 v době od 06.00 hod do 06.10 hod. v trestnici pro muže v Plzni, kdy trestní řízení bylo záměrně vedeno jako způsob likvidace pošk. Heliodora Píky, kdy konkrétně obžalovaný jednák dne 15.10.1948 zařadil do spisu falzum agenturní zprávy o návštěvě gen. Píky u gen. Davidsona, vysokého funkcionáře Intelligence Servise v Londýně dne 15.6.1946, jež měla prokazovat spolupráci gen. Píky s britskou Intelligence Servise kdy měl vyzradit skutečnosti tvořící předmět státního tajemství, přičemž obžalovaný věděl, že jde o falzum vytvořeném na pokyn tehdejšího náčelníka 5. oddělení MNO (OBZ) Bedřicha R. dále v rozporu s ustanovením zák. č. 131/1912 Sb. o vojenském trestním řádu účelově formuloval protokolární výpovědi tak, aby svědčily v neprospěch gen. Píky, na něhož ohledně formulací v jeho výpovědích činil nátlak, kdy gen. Píka tyto výpovědi podepsal s tím, že věřil, že se bude moci u přelíčení očistit od vznesených obvinění, dále obžalovaný vyhrožoval svědkovi Jaroslavu H., když jeho výpověď ve věci gen. Píky neodpovídala jeho představám, vyšetřování vedl tendenčně a neobjektivně, kdy se řídil jednak pokyny Bedřicha R. na jehož příkaz mu byl případ gen. Píky předán a dále pokyny rezidenta NKVD a diplomata v Československu Michaila Makaroviče Chazanova, jemuž mimo jiné bez zákonných důvodů předával průklepy protokolů o výslechu pošk. Píky, a i když ve věci působil jako vyšetřující soudce v rozporu s ustanovením § 112. zák. č. 131/1912 Sb. o vojenském trestním řádu, kdy již byl z působení jako žalobce dále vyloučen z úkonů, vyhotovil vlastnoručně za prokurátora Státní prokuratury v Praze koncept obžaloby, včetně návrhu uložení trestu a který byl převzat prokurátorem gen. Janem Vaňkem ze Státní prokuratury v Praze a gen. Vaněk jen formálně strojopisně vyhotovení obžaloby sp.zn. Pst I 208/48 podepsal a dne 30.12.1948 podal obžalobu u Státního soudu v Praze a obžalovaný se ve dnech 26. až 28.1.1949 spolu s gen. Vaňkem zúčastnil přelíčení s pošk. Píkou jako veřejný žalobce - státní zástupce což bylo opět v rozporu s § 112 zák. č. 131/1912 Sb., kdy u přelíčení státní prokurátor navrhoval zamítnutí všech návrhů obhajoby na provedení výslechnů svědků a dalších důkazů, kdy motivační jednání obžalovaného po celou dobu trestního řízení bylo dosáhnout uložení absolutního trestu pošk. Píky, dle dohody s Bedřichem R. což se obžalovanému podařilo a kdy při provedeném přelíčení byly toliko provedeny důkazy obžaloby shromážděné obžalovaným, přičemž později usnesením Vyššího vojenského soudu v Příbrami sp.zn. Nt 2/68 ze dne 13.5.1968 došlo k povolení obnovy řízení ve věci gen. Píky a k zrušení rozsudku Státního soudu v Praze, sp.zn. Or I 38/48 ve znění usnesení Nejvyššího soudu v Brně ze dne 8.4.1949 sp.zn. Zm-I-248/49 a rozsudkem Vyššího vojenského soudu v Příbrami sp.zn. 3 T 3/68 ze dne 13.12.1968 došlo k plnému zproštění obžaloby gen. Píky z obžaloby Státního prokurátora v Praze sp.zn. Pst I 208/48.

t e d y : jiného úmyslně usmrtil

č i m ž s p á c h a l

trestný čin vraždy dle § 219 odst. 1 tr. zák. č. 175/1990 Sb.

a o d s u z u j e s e

podle § 219 odst. 1 tr. zák. za použití § 40 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 7 (sedmi) let nepodmíněně.

Podle § 39a odst. 3 tr. zák. se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s dozorem.

Odůvodnění:

Obž. Karel V. po skončení druhé světové války, byl dne 15.5.1945 přidělen k hlavní správě OBZ při MNO do funkce přednosty skupiny 5. oddělení, kde zůstal až do 15.10.1947, kdy byl přemístěn na právní oddělení. V době, kdy byl přidělen k OBZ při MNO, byl jeho nadřízeným náčelník 5. oddělení – OBZ Bedřich R. Již 14.3.1947 byl tak obž. Karel V. zařazen do skupiny důstojníků justiční služby. Dnem 3.2.1948 pak obž. Karel V. nastupuje k Vrchní vojenské prokuratuře Praha, kde do dne 27.10.1948 vykonává funkci náměstka vrchního vojenského prokurátora, Vrchní vojenské prokuratury Praha. Pokud jde o poškozeného Heliodora Píku, tento během druhé světové války, zastával významné místo náčelníka Československé vojenské mise v Moskvě, v Sovětském svazu, přičemž byl při své činnosti podřízen tehdejšímu ministru národní obrany, gen. Ingrovi a rovněž tak i prezidentovi Československé republiky Eduardovi Benešovi. Tehdejší Československá vláda v exilu, včetně prezidenta republiky, sídlila v Londýně, ve Velké Británii. Po skončení druhé světové války zastával poškozený, divizní generál Heliodor Píka významné místo podnáčelníka, zástupce náčelníka hlavního štábu Československé armády, gen. Bočka. Již od roku 1946 pak nechává Bedřich R., náčelník OBZ při MNO, založit na poškozeného Heliodora Píku sledovací kartu, začaly být odposlouchávány telefony poškozeného Píky, jak v jeho bytě, tak v kanceláři. V roce 1947 přichází na toto oddělení pracovat Bohumil N. jehož v roce 1947 Bedřich R., společně s plukovníkem Ludvíkem K., pověřují sledováním divizního generála Heliodora Píky. Poškozený Píka pak v letních měsících roku 1948, je hospitalizován ve vojenské nemocnici a podrobuje se operaci žlučníku, přičemž je ještě v nemocnici zatčen a počínaje dne 5.5.1948 je vyslýchán Bedřichem Reicinem, za přítomnosti gen. Drgače, gen. Drnce a plukovníka Klena, přičemž k vyhotovení zápisu je povolána zapisovatelka Ludmila R. – U. Poškozený Píka je takto vyslýchán jednak dne 5.5.1948, ke své činnosti za války a poté po osvobození Československa, dále je vyslýchán dne 6.5.1948, 7.5.1948, 8.5.1948, 9.5.1948, 10.5.1948 a 11.5.1948, kdy po skončení těchto výslechů, poškozený Heliodor Píka popřel jakákoli obvinění vůči jeho osobě, přičemž třetí den výslechu v nestřeženém okamžiku se podařilo Ludmile R. – U. varovat poškozeného Píku, že vůči němu budou použity falsifikáty, jako důkazy. Tyto výslechy byly v podstatě ukončeny konfliktem mezi Bedřichem R. a poškozeným Píkou, kdy Bedřich R. označil poškozeného jako špiona západních mocností, kdy mu poškozený měl odvětit, že nikdy špionem nebyl, ani zrádcem, zatímco o Bedřichovi R. ví, že byl a je agentem Kominterny. Po tomto byly výslechy ukončeny a Bedřich R. se setkává s obž. Karlem V., jehož znal z působení na 5. oddělení MNO, přičemž na pokyn Bedřicha R. je Karlu V. předán spis poškozeného Heliodora Píky s tím, že si R. stěžuje, že s důkazy, které má k dispozici to nevypadá ani na 15 let s tím, že se věc bude soudit tehdy, až se bude moci uložit absolutní trest. Na to reagoval obž. Karel V. větou „tak Bedřichu, řekni kolik potřebuješ, 15 let nebo provaz, od toho jsem právník, abych ten paragraf udělal“. Obž. Karel V. tedy jako vyšetřující prokurátor přebírá spis v době, kdy již došlo k dohodě mezi ním a Bedřichem R., že věc bude předložena soudu tehdy, až bude

moci být poškozený Heliodor Píka odsouzen k trestu smrti. Teprve dne 12.5.1948 je vyhotoveno na Ministerstvu národní obrany oficiální trestní oznámení, pod kterým je podepsán náčelník hlavního štábu gen. Boček. Příslušníci 5. oddělení MNO – OBZ, prováděli tzv. administrativní výslechy. Na základě rozhodnutí tehdejšího vrchního vojenského prokurátora, podplukovníka Jana Vaňka, je dnem 13.5.1948 formálně zahájeno prokurátorské vyhledávací řízení a téhož dne je oficiálně poškozený, divizní generál Heliodor Píka, zatčen. Dne 14.5.1948 je Heliodor Píka oficiálně vyslechnut podplukovníkem justice JUDr. Milanem Bendou, vyšetřujícím soudcem a dne 9.6.1948, počíná vyslýchat poškozeného Píku obž. Karel V. Další výslech poškozeného provádí obž. Karel V. až dne 14.10.1948, dále dne 15.10.1948 a dále dne 18.10.1948, 19.10.1948 a 20.10.1948. Další výslech s poškozeným byl proveden 22.10.1948, přičemž všechny výslechy prováděl obž. Karel V. který byl prokurátorem Vrchní vojenské prokuratury Praha, přičemž zastával i funkci náměstka vrchního vojenského prokurátora. Vzhledem k přijetí zákona o státním soudu, je rozkazem ministra spravedlnosti, ze dne 6.12.1948, přidělen obž. Karel V. k Státní prokuratuře Praha, přičemž opětovně přebírá trestní spis poškozeného Heliodora Píky a ve funkci vyšetřujícího soudce, počínaje dnem 13.11.1948, pokračuje ve výslechu poškozeného Heliodora Píky. Dále ho vyslýchá dne 16.11.1948 a 17.11.1948. Obž. Karel V. se snažil účelově formulovat protokolární výpovědi poškozeného gen. Píky tak, aby svědčily v jeho neprospěch, když původně poškozený Píka odmítal výpovědi podepsat, přerušil výslechy poškozeného Píky, přičemž poškozený Píka, na nátlak, tyto výpovědi podepsal s tím, že věřil, že bude moci u přelíčení u soudu se plně očistit od vznesených obvinění. Svědecké výpovědi některých svědků jsou účelově upravovány, např. v případě sv. Rudolfa L. Obž. Karel V. rovněž do trestního spisu poškozeného Píky, dne 15.10.1948, zařadil falsum agenturní správy, o návštěvě gen. Píky u gen. Davidsona, vysokého funkcionáře Intelligence Service v Londýně, dne 15.6.1946, jež měla mimo jiné prokazovat spolupráci gen. Píky s britskou Inteligence Service po válce, kdy měl vyzradit skutečnosti tvořící předmět státního tajemství, přičemž obžalovaný věděl, že jde falsum, které bylo tehdy vytvořené na pokyn tehdejšího náčelníka 5. oddělení MNO-OBZ, Bedřicha R. Obž. Karel V. činí všechny úkony jako vyšetřující soudce, po dobu, kdy takto byla vyšetřována věc u Státního soudu v Praze, přičemž obž. Karel V. je ve spojení s Bedřichem R. kdy se řídil jeho pokyny, přičemž se však obž. Karel V. řídil i pokyny rezidenta NKVD a diplomata v Československu, Michaela Makaroviče Chazanova, jemuž mimo jiné bez zákonných důvodů předával průklepy protokolů o výslechu poškozeného Píky. Poté, co je trestní věc vrácena Státní prokuratuře v Praze, obž. Karel V. stejného dne, na základě rozhodnutí ministra spravedlnosti, dr. Čepičky, přechází od státního soudu ke službě u Státní prokuratury v Praze, opětovně přebírá spis, což bylo v rozporu s ustanovením § 112 zák. č. 131/1912 Sb. o vojenském trestním řádu, když byl z působení, jako žalobce, dále vyloučen z dalších úkonů, neboť ve věci působil jako vyšetřující soudce. V rozporu s tímto ustanovením pak obž. Karel V. vlastnoručně vyhotovuje za prokurátora Státní prokuratury v Praze koncept obžaloby, včetně návrhu na uložení trestu, tento koncept byl formálně převzat prokurátorem gen. Janem Vaňkem ze Státní prokuratury v Praze, kdy je formálně vyhotoveno strojopisné vyhotovení obžaloby sp.zn. Pst I 208/48, kdy toto strojopisné vyhotovení podepisuje gen. Vaňek a dne 30.12.1948 je podána obžaloba u Státního soudu v Praze, kdy je nařízeno přelíčení na dny 26. až 28.1.1949, kdy se opět obž. V. v rozporu s ustanovením § 112 zák. č. 131/1912 Sb., společně s gen. Vaňkem, zúčastňuje tohoto přelíčení jako veřejný žalobce – státní zástupce, kdy je to hlavně on, kdo zastupuje žalobu, přičemž při tomto přelíčení státní prokurátor navrhoval zamítnutí všech návrhů obhajoby na provedení výslechu svědků a dalších důkazů navržených obhajobou, kdy motivací jednání obžalovaného, po celou dobu trestního řízení, bylo dosažení uložení absolutního trestu poškozenému Píkovi, dle předchozí dohody s Bedřichem R. což se

žalovanému podařilo, neboť rozsudkem Státního soudu v Praze, sp.zn. Or - I - 38/48 ze dne 28.1.1949, je poškozený Heliodor Píka shledán vinným zločinem vojenské zraedy dle § 6:2 odst. 1 zák. č. 50/23 Sb., dále zločinem zneužití služební moci dle § 380 v. tr. zák. a zločinem vojenské zraedy dle § 6:1 zák. č. 50/23 Sb., přičemž byl poškozenému uložen absolutní trest, trest smrti. Ještě před vynesemím rozsudku, odchází obž. Karel V. s generálem Vaňkem a se členy senátu za Bedřichem R. kdy předmětem tohoto jednání byly konzultace, jak má rozsudek vypadat, kdy se měl Bedřich R. vyjádřit vůči soudcům tak, že jim řekl „jak rozhodnete, to je Vaše věc, jste soudcové“, avšak zároveň se vyjádřil v tom smyslu, že má být vynesena takový rozsudek, až jej dostane do rukou Klement Gottwald, aby se nemusel blamovat. Proti tomuto rozsudku poškozený podal odvolání a zmatečnou stížnost, přičemž usnesením Nejvyššího soudu v Brně sp.zn. Zm I 248/49 ze dne 8.4.1949, byly stížnost i odvolání poškozeného Píky zamítnuty, tímto dnem 8.4.1949 nabyl rozsudek právní moci a poté, co byla zamítnuta žádost o milost, vůči poškozenému Heliodoru Píkovi, kdy poškozený Heliodor Píka byl převezen do trestnice pro muže v Plzni, byl dne 21.6.1949, v době od 06.00 hod. do 06.10 hod., rozsudek smrti na poškozeném vykonán. Teprve dne 13.5.1968, na základě usnesení Vyššího vojenského soudu v Příbrami, sp.zn. Nt 2/68, došlo k povolení obnovy řízení ve věci poškozeného gen. Píky a tím došlo ke zrušení rozsudku Státního soudu v Praze ve znění usnesení Nejvyššího soudu v Brně, přičemž rozsudkem Vyššího vojenského soudu v Příbrami, sp.zn. 3T 3/68, ze dne 13.12.1968 došlo ke zproštění obžaloby gen. Píky z obžaloby Státního prokurátora v Praze, sp.zn. Pst I 208/48, čímž došlo k plné rehabilitaci poškozeného Heliodora Píky.

Obž. V. v přípravném řízení se ke shora uvedenému jednání v podstatě nevyjádřil a k jednání vypovídal až při hlavním líčení, kdy uvedl, že během druhé světové války byl u Československého armádního sboru v SSSR, nejdříve v pěší rotě a později jako pomocník polního prokurátora. Později se dostal do defenzivní skupiny Československé armády, která spolupracovala s defenzivní skupinou SSSR a již v roce 1944 se stal jeho nadřízeným Bedřich R. Po skončení války bylo zřízeno OBZ, jako 5. oddělení a obž. V. uvedl, že zde pracoval pod Bedřichem R. až do poloviny roku 1947, kdy měl na starost rozkrývání skupin Verwolfů, Banderovců a agentu Abwera. V polovině roku 1947 byl Bedřichem R. údajně odstraněn z OBZ a po setkání s tehdejší vrchním vojenským prokurátorem, se stal pracovníkem vojenské justice, kdy složil soudcovskou justiční zkoušku a stal se referentem na Vyšší vojenské prokuratuře v Praze, kdy od 1.1.1948 byl jeho nadřízeným vrchní vojenský prokurátor gen. Vaněk. Obžalovaný zároveň připustil, že během druhé světové války se seznámil a spolupracoval se sovětskými rozvědky, přičemž pokud jde o konkrétní spis a trestní řízení vedené proti poškozenému Heliodoru Píkovi vzpomíná si, že mu tento spis byl přidělen osobně Bedřichem R., který ho navštívil v doprovodu svědkyně U. a jeho nadřízeného gen. Vaňka, přičemž pokud si obžalovaný vzpomíná, tento spis obsahoval trestní oznámení a řadu písemného materiálu, včetně tzv. administrativních výslechů svědků a rovněž tam byly i prvotní výslechy poškozeného Heliodora Píky. Zároveň obž. V. při hlavním líčení připustil, že ho Bedřich R. informoval, že OBZ pokračuje ve shromažďování materiálu, neboť je to ještě údajně slabé a vyšetřování není dokončeno. Zároveň potvrdil, že Bedřich R. se měl vyjádřit v tom smyslu, že materiál nedostačuje ani k uložení 15 let, ani k tzv. „špagátu“, tedy k uložení trestu smrti. Obž. V. však popřel při hlavním líčení, že by porušoval ustanovení tehdy platného, vojenského trestního řádu, tvrdil, že všechny úkony plnil striktně dle zákona, shromažďoval důkazy jak ve prospěch, tak v neprospěch poškozeného Píky, který měl ve vazbě řadu privilegií. Výslechy s poškozeným konal vždy jen v úředních hodinách, v přítomnosti zapisovatele, protokoly byly hlasitě diktovány a poškozený Píka protokoly četl a podepisoval jako správné. Připustil, že takto

vyslychal poškozeného Píky asi v 10 – 12 případech a potvrdil, že zpočátku poškozený Píka uváděl, že je nevinný, pokud jde o vznesená obvinění proti jeho osobě. Později však prakticky doznal své styky s pracovníky Intelligence Service, včetně setkání v roce 1946 s Davidsonem v Londýně. O těchto stycích, uvedl obž. V. neřekl poškozený Píka svému nadřízenému, tedy gen. Bočkovi. Obžalovaný uvedl, že poškozený Píka se měl doznat, že sdělil pracovníkům Intelligence Service vojenská tajemství, což odůvodňoval tím, že jmenovaní činitelé měly nesprávné dojmy o situaci v Československu a chtěl věci uvést na pravou míru. Obž. V. popřel, že by ve vyšetřování poškozeného Píky byla časová prodleva, kdy zároveň uvedl, že byl nucen pátrat po archivních materiálech, zejména po depeších mezi poškozeným Píkou z Moskvy a gen. Ingrem do Londýna. Zároveň uvedl, že během vyšetřování dostal příkaz, jít se spisem k tehdejšímu ministru národní obrany Ludvíku Svobodovi, který dvě hodiny spis studoval. Připustil, že již během vyšetřovacího řízení žádal obhájce poškozeného o zastavení trestního stíhání a Ludvík Svoboda měl k tomuto vydat negativní vyjádření. Obžalovaný uvedl, že si nepamatuje, zda během vyšetřování se setkával s Bedřichem R. avšak může to vyloučit z toho důvodu, že mezi nimi byl negativní vztah. Poté, co byl zřízen státní soud, včetně vojenské složky uvedl, že byl přidělen jako vyšetřující soudce ke státnímu soudu, což bylo v době, kdy z větší části byl na vojenské prokuratuře spis poškozeného Píky ukončen. Obžalovaný potvrdil, že v době, kdy ještě působil na prokuratuře, opakoval všechny administrativní výsledky a poté, co se stal vyšetřujícím soudcem státního soudu mu byl opětovně přidělen spis Heliodora Píky a pokračoval ve výslechu jak poškozeného, tak ve výslechu svědků. Pokud jde o inkriminované falsum agenturní zprávy, o setkání poškozeného Píky v roce 1946 v Londýně, na toto si obžalovaný nepamatuje. Zároveň připustil, že po skončení druhé světové války udržoval nadále přátelské bližší vztahy s pracovníky sovětské kontrašpionáže, mimo jiné i s Chazanovem, který po válce služebně zůstal na území Československa. Potvrdil, že Chazanov se informoval na poškozeného Píku, měl zájem o zjištění, zda poškozený Píka měl na území SSSR agenturní síť a obžalovaný připustil, že se na to poškozeného Píky ptal, přičemž průklep protokolu předal Chazanovovi. Připustil, že mu předal jeden nebo dva protokoly z výslechu poškozeného Píky. Rovněž při hlavním líčení připustil, že se měl Chazanov vyjádřit v tom smyslu, že poškozený Píka zná hodně ze sovětského, vojenského tajemství a to vzhledem ke svým stycům z války, s vedením tehdejšího SSSR. Připustil, že i poškozenému Píkovi předložil agenturní zprávu o jeho setkání s Davidsonem v roce 1946 v Londýně. Po skončení vyšetřování, pak žádný konkrétní návrh neučinil a spis osobně předal gen. Vaňkovi, který se zatím stal vedoucím vojenské složky, Státní prokuratury Praha. Údajně jen z toho důvodu, že byl jako vyšetřující soudce dále nevyužitý, požádal o přeložení na vojenskou část, vojenské prokuratury a byl přidělen ke gen. Vaňkovi, který měl nedostatek lidí, za jeho pomocníka. Vyšetřování gen. Píky pak ukončil někdy v prosinci 1948. Obžalovaný dále tvrdil u hlavního líčení, že gen. Vaněk měl spis Píky u sebe, že ho studoval a četl, ale byl velice zaneprázdněný a proto požádal obžalovaného, aby vyhotovil koncept obžaloby, což obžalovaný, jak sám uvedl, skutečně učinil. Obžalovaný zároveň uvedl, že si byl vědom, že podle tehdejšího platného, vojenského trestního řádu i trestního řádu civilního, nebyl oprávněn činit, jako žalobce ve věci Píky, další úkony. Koncept obžaloby pak vyhotovil na přímý příkaz gen. Vaňka. Zároveň potvrdil, že celý spis, včetně obžaloby, na rozkaz gen. Vaňka, předal Státnímu soudu v Praze. Zároveň obžalovaný uvedl, že ho gen. Vaněk požádal, vzhledem k tomu, že znal obžalovaný dobře poměry v zahraniční armádě z východní fronty, aby seděl u hlavního líčení vedle něho, údajně jako „expert“. Tvrdil, že pokud jde o počáteční námítky, na začátku procesu, vznesl je gen. Vaněk a obžalovaný připustil, že pouze ohledně jediného bodu zasáhl do přelíčení s poškozeným Píkou s tím, že další úkony nečinil. Zároveň potvrdil, že jen omylem byl do protokolu o přelíčení zanesen jako prokurátor, při hlavním líčení, což však nebyla pravda a došlo k tomu údajně jen

omylem zapisovatele. Tvrdil, že ani obhajoba, ani senát neměly námitky, že tam vystupoval v roli experta. Později se spisem, po rozsudku, nepříšel vůbec do styku.

Vedle výpovědi obž. V., měl soud k tomuto jednání k dispozici výpovědi svědků a to jednak ing. dr. Milana Píky, který byl slyšen jak v přípravném řízení, tak při hlavním líčení. Tento svědek v přípravném řízení uvedl, že v roce 1948 začal pracovat jako právník u krajského vojenského soudu, ve stejné budově, kde pracoval obž. V. jako prokurátor. Tehdy však s obž. V. se osobně neznal. V květnu 1948 byl pak vyzván k opuštění svého pracoviště z důvodu zatčení svého otce, poškozeného Heliodora Píky. O obž. V. pak svědek věděl, že působil ve věci jeho otce jako vyšetřující soudce, pokračoval ve vyšetřování případu i po svém přemístění ke Státnímu soudu v Praze a nakonec působil jako prokurátor při hlavním líčení ve věci jeho otce, kdy navíc vypracovával i obžalobu. Tento svědek potvrdil, že jeho tehdejší manželka, Taťjana K., hovořila tehdy s obž. V. o případu jeho otce, kdy i tento svědek byl zatčen, přičemž na ní obž. V. měl psychicky působit, aby se rozvedla se svědkem s tím, že je zrádce. Svědek potvrdil, že v té době byl sám ve vazbě a byl obžalován z velezrady a z úkladů proti republice a byl souzen krátce po svém otci v únoru 1949, kdy byl pro nedostatek důkazů osvobozen a odešel na Slovensko. Již v přípravném řízení tento svědek uvedl, že byl s otcem, tedy poškozeným Heliodorem Píkou, vězněm v jedné budově a v této době, snad v lednu, či v únoru 1949, od něho obdržel dva motáky, ve kterých se mimo jiné uvádí, že výsledky formuloval dr. V. a že je jeho otec podepsal prakticky pod nátlakem a to jen z toho důvodu, aby jeho otec dosáhl ukončení vyšetřování a mohl co nejdříve vypovídat u soudu. Již v přípravném řízení mu byly předloženy oba motáky, potvrdil, že souhlasí s fotokopii, uloženými v soudním spise Vyššího vojenského soudu v Příbrami sp.zn. T 3/68. Zároveň potvrdil tento svědek, že v roce 1966 požádal o obnovu řízení v trestní věci svého otce. Zároveň potvrdil, že v roce 1968 se setkal se svědkyní U., která vystupovala jako svědkyně v obnoveném řízení ve věci gen. Heliodora Píky, kdy mu potvrdila mimo jiné, že stačila v krátkosti informovat jeho otce, při výsleších, aby si dal pozor na falsifikáty, které vznikaly na 5. oddělení MNO, pod vedením Bedřicha R. Svědkyně U. mu dokonce měla vykládat, jakým způsobem tento falsifikát vznikl. Zároveň svědek v přípravném řízení potvrdil, že noc z 20.6. na 21.6.1949, poté, co byla zamítnuta milost jeho otci, strávil poslední noc se svým otcem v plzeňské věznici na Borech, kdy mu při rozhovoru jeho otec, poškozený Heliodor Píka, uvedl, že je zcela nevinný s tím, že se nejedná o justiční omyl, ale o politickou vraždu, že celý proces byl vykonstruován a byla potlačena jakákoliv obhajoba. Opětovně potvrdil, že všechny protokoly sepsané po 9.6.1948 obž. V. jsou nepravdivé, tendenční, poškozený Píka sdělil svědkovi, že se musel s obžalovaným dohadovat o každé slovíčko, přičemž obž. V. úmyslně přerušil výslechy od června 1948 do října 1948, přičemž jeho otec byl natolik psychicky zdeptán, že podepsal i tendenční výklady obž. V. s tím, že se domníval, že bude moci se svobodně vyjádřit před soudem a byl přesvědčen, že u soudu bude muset být osvobozen. Zároveň však k tomuto přelíčení nebyli připuštěni žádní svědci. Zároveň potvrdil, že od gen. Prokopa se dozvěděl, že poškozený Píka se svěřil gen. Prokopovi, že mu obž. V. ve věznici řekl „můžete si generále říkat co chcete, stejně budete viset“. Svědek rovněž v přípravném řízení potvrdil, jakým způsobem obdržel motáky, prostřednictvím chodbaře a to jeden v lednu a druhý v únoru 1948 a jednoznačně poznal písmo svého otce. Svědek ing. JUDr. Milan Píka byl rovněž slyšen v rámci hlavního líčení, kdy v podstatě setrval na své výpovědi z přípravného řízení, potvrdil, že již, když navštěvoval svého otce, který byl hospitalizován ve vojenské středoševické nemocnici, byl tehdy hlídán příslušníky OBZ, kdy svědek potvrdil, že nabízel otci možnost, aby opustil Československo, kdy to poškozený výslovně odmítl s tím, že chce zůstat v republice a očistit se. Když jednoho květnového dne přišel za svým otcem na návštěvu, byl

již pokoj prázdný a teprve v polovině května 1948, kdy mu bylo oznámeno, že musí opustit krajský vojenský soud zjistil, že jeho otec byl zatčen a je převážen do Kapucínské ulice. Rovněž opětovně potvrdil, že od svého otce obdržel dva motáky a v noci před popravou mu předal dopis na rozloučenou, který neprošel cenzurou. Potvrdil rovněž, že svému otci do vězení nosil knihy a potraviny a shodně, jako v přípravném řízení, se vyjádřil ke způsobu, jakým obdržel motáky. Potvrdil, že v jednom z motáků hovořil o způsobu výslechů, které prováděl obž. V. , kdy si v motáku jeho otec stěžoval, že se musel s obžalovaným dohadovat o každé slovo, že obž. V. trval na konstrukcích výpovědí s tím, že podpis otce vlastně nepotřebuje a z tohoto důvodu dokonce i přerušil výslechy poškozeného gen. Píky, který byl jinak přesvědčen, že se bude moci u soudu plně očistit, v čemž ho utvrzoval i jeho obhájce, JUDr. Vahala. Při hlavním líčení byly opětovně svědkovi předloženy motáky a to z rehabilitačního spisu T 3/68 VOS Příbram, kdy opětovně svědek jednoznačně poznal písmo svého otce, včetně dopisu na rozloučenou. Zároveň potvrdil, že naposledy hovořil se svým otcem v noci, z 20. na 21.6.1949, po dobu téměř 5 hodin, kdy mu opětovně poškozený Píka potvrdil způsob vyšetřování ze strany obž. V. a rovněž zklamání poškozeného, že neměl vůbec možnost se v procesu očistit, neboť k procesu nebyl připuštěn jediný svědek, byla vyloučena veřejnost. Zároveň potvrdil, že mu svědkyně U. v roce 1968 potvrdila, že celý proces s poškozeným Píkou byl zinscenovaný a rovněž potvrdila existenci falsifikátu, který byl použit v procesu. Zároveň svědek při hlavním líčení uvedl, že od své první manželky se dozvěděl, že v době, kdy byl jeho otec, poškozený Píka vězněn a on byl rovněž ve vězení, se za manželkou svědka dostavil neznámý muž, který tvrdil, že je zařízen útěk poškozeného Heliadora Píky do zahraničí a žádal, aby manželka svědka Milana Píky šla s ním, což odmítla, neboť se důvodně domnívala, že jde o provokaci a později tohoto údajného agenta viděla v den procesu se svědkem Milanem Píkou, jak rozmlouvá přátelsky s obž. V. Svědek při hlavním líčení rovněž potvrdil, že mu jeho otec, poškozený Heliodor Píka, opakovaně potvrdil, že neměl možnost se u soudu volně vyjádřit a všechny jeho návrhy na doplnění dokazování byly zamítnuty. Zároveň uvedl, že od svého otce věděl, že se v Británii, na slavnostní večeři, setkal s představiteli britské armády, kde mu bylo předáno vyznamenání, přičemž večeře byla i za účasti vojenského ataše, gen. Kally s tím, že Britové poděkovali poškozenému Píkovi za jeho činnost proti Německu ve druhé světové válce. Svědek uvedl, že o tom, že by jeho otec spolupracoval s Brity a s jejich výzvědnou službou vůbec nic neví. Jeho otec byl voják profesionál a o služebních věcech byl málomluvný i doma. Svědek rovněž potvrdil, že v roce 1965 se setkal s Ludvíkem Svobodou, který tehdy pracoval ve vojenském ústavu v Praze a když se ho ptal na svého otce, sdělil mu Ludvík Svoboda, že jeho otec byl čestný voják, který plnil rozkazy svého velení a prezidenta republiky a že to, z čeho byl uznán vinným, není pravda.

Dále měl soud k dispozici svědeckou výpověď JUDr. Vladimíra Janouška, který byl rovněž slyšen jak v přípravném řízení, tak při hlavním líčení. Svědek JUDr. Vladimír Janoušek pak v přípravném řízení potvrdil, že v roce 1968 byl ustanoven do funkce staršího prokurátora Vyšší vojenské prokuratury v Příbrami a byla mu přidělena žádost o povolení obnovy řízení v trestní věci gen. Heliadora Píky. Svědek potvrdil, že vystupoval ve veřejném zasedání jako prokurátor a navrhl povolení obnovy řízení. Zároveň svědek uvedl, že na základě tehdy zjištěných důkazů, poukázal v závěrečné řeči na osobu obž. V. , který byl činný jako prokurátorský referent Vrchního vojenského soudu v Praze, později jako vyšetřující soudce státního soudu a nakonec se podílel na intervenci při hlavním líčení jako prokurátor. Zároveň potvrdil, že to byl Bedřich R. , kdo přidělil obž. V. vyšetřování případu gen. Píky. Zároveň svědek potvrdil, že z výpovědi zejména Ludmily U. zjistil okolnosti vyrobení falsifikátu, na 5. oddělení hlavního štábu MNO, oddělení OBZ, šlo o tzv.

agenturní zprávu o návštěvě gen. Píky u gen. Davidsona v Londýně 15.6.1946. Svědek uvedl, že si pamatuje, že tehdejší výpověď U [redacted] stvrdil u hlavního líčení i slyšený svědek podplukovník N [redacted] který potvrdil, že tuto agenturní zprávu mu nadiktoval osobně Bedřich R [redacted] v češtině a teprve následně byl pořízen anglický překlad, který byl ofotografován a předán soudu ve věci gen. Píky, jako důkaz o jeho údajné špionážní činnosti. Svědek potvrdil, že bylo zjištěno, že U [redacted] byla svědkyní rozhovoru mezi Bedřichem R [redacted] a obž. Vašem, kdy se obž. V [redacted] měl Bedřicha R [redacted] výslovně ptát, jaký si přeje trest ve věci gen. Píky, zda doživotí, či „špagát“ a R [redacted] se měl vyjádřit v tom smyslu, že požaduje uložení trestu smrti. Svědek sám uvedl, že tento výklad je určitou parafrází, která však přesně vyjadřuje stanoviska a vyjádření R [redacted] a obž. V [redacted]. Svědek potvrdil, že na základě provedeného dokazování v roce 1968 bylo zjištěno, že to byl obž. V [redacted] který byl hlavní osobou v procesu s gen. Píkou, který se choval autoritativně a to takovým způsobem, že jeho postojům a návrhům nedokázal čelit ani další vojenský prokurátor, dr. Vaněk, ani předseda senátu plukovník Matoušek. Zároveň svědek Janoušek potvrdil, že z obnoveného řízení vyšlo najevo, že obž. V [redacted] při vyšetřování, toliko přenášel vůli plukovníka R [redacted] který byl poslušen tehdejšímu generálnímu tajemníkovi KSČ, Rudolfo Slánskému. Svědek rovněž v přípravném řízení uvedl, že z provedeného dokazování bylo zjištěno, že poprava gen. Píky, byla dílem především obž. V [redacted] a jeho nadřízeného Bedřicha R [redacted]. Tento svědek byl rovněž slyšen i při hlavním líčení, kdy v podstatě setrval na své výpovědi z přípravného řízení. Potvrdil, že ve vojenské justici pracoval již od roku 1950 a v roce 1968 byl přemístěn na Vyšší vojenskou prokuraturu v Příbrami, kde mu byl posléze přidělen spis poškozeného Heliadora Píky. Svědek při hlavním líčení uvedl, že při studiu spisu ho zejména šokovala ta skutečnost, že obž. V [redacted] ve spise poškozeného Heliadora Píky, vystupoval nejen jako operativní orgán, ale později jako vyšetřující soudce a nakonec jako prokurátor u hlavního líčení, což bylo v rozporu s vojenským trestním řádem. Potvrdil, že když se u jednání ptal obž. V [redacted] zda poznámky činěné v prokurátorském deníku, i mimo jiné o průběhu přelíčení s poškozeným Píkou, jsou psány jeho rukou, odpověděl, že ano. Dle tvrzení svědka Janouška, pokud jde o účast druhého prokurátora, při přelíčení s poškozeným Píkou, gen. Vaněk zde hrál podřadnou úlohu a svědek se vyjádřil v tom smyslu, že sem pouze propůjčil své generálské epolety. Svědek rovněž uvedl, že se nesetkal s obdobným trestním spisem, že by při hlavním líčení, vůči jedinému obžalovanému, intervenovali dva prokurátoři. Zároveň potvrdil, že při studiu spisu, v roce 1968 a při projednaném, obnoveném procesu s poškozeným Píkou se setkal s důkazy svědčícími o nezákonných metodách pracovníků OBZ. Zároveň potvrdil, že svědkyně U [redacted] potvrdila předmětný rozhovor mezi Bedřichem R [redacted] a obž. V [redacted] ohledně trestu, který má být uložen poškozenému Píkovi. Zároveň svědek uvedl, že v této době, kdy byl veden proces proti poškozenému Píkovi, na MNO v podstatě vládl Bedřich R [redacted] z něhož měli obavy všichni, včetně ministra národní obrany. Zároveň potvrdil, že pokud jde o vlastní popravu poškozeného Píky ve věznici na Borech v Plzni, kde se normálně nepopravovalo, byla zde postavena šibenice jen pro poškozeného Píku a to přímo pod okny důstojníků, kteří byli vězněni v plzeňské věznici. Zároveň svědek potvrdil, že zjistil při studiu spisu, že obž. V [redacted] se dopouštěl při výslechu nezákonných metod, podsouvával výpovědi a rovněž potvrdil, že znal obž. V [redacted] osobně jako svého nadřízeného, neboť byl šéfem třetího oddělení hlavní soudní správy v době, kdy svědek nastoupil na MNO. Obžalovaného charakterizoval jako diktátorského, arogantního, který nikdy nepřipouštěl námitek a byl znám jako „sekerák“. Zároveň potvrdil, že účelem vypracování tzv. Z [redacted] znaleckého posudku v roce 1948, bylo usvědčení gen. Píky a potvrdil, že vypracovatel tohoto znaleckého posudku, plukovník Z [redacted] se v roce 1968 zastřelil. Rovněž potvrdil, že se již v roce 1968 seznámil se skutečnostmi, týkající se tvrzené spolupráce obž. V [redacted] s NKVD, avšak svědek se osobně domnívá, že obž. V [redacted] spolupracovníkem NKVD nebyl, pouze to o sobě tvrdil. Potvrdil, že to

byl obž. V., kdo v procesu s Píkou vystupoval na všech stupních vyšetřování, kdy se svědek domnívá, že inspirátorem stíhání poškozeného Píky byl Bedřich R., kdy obž. Vaš pouze tento zájem realizoval. Svědek rovněž potvrdil, že vzhledem k tomu, že k rehabilitaci poškozeného Píky došlo již po vstupu sovětských vojsk v roce 1968 na území Československa, nebyly provedeny další kroky, týkající se eventuálního stíhání obž. V.

Na rozdíl od přípravného řízení byl při hlavním líčení slyšen svědek Mgr. Pravomil R., který v přípravném řízení vyslechnut nebyl, který sám požádal o podání svědecké výpovědi, přičemž při hlavním líčení tento svědek uvedl, že obž. V. zná již z druhé světové války, neboť i svědek R. byl příslušníkem prvního armádního sboru v SSSR, stejně jako obž. V. V roce 1942 či 1943 se seznámil svědek R. s poškozeným Píkou v SSSR a naposledy se setkal s poškozeným Píkou v roce 1945 či 1946. Svědek R. byl od 7.11.1947 ve vězení v souvislosti s tzv. mosteckou špionážní aférou a to až do roku 1952, kdy se mu podařilo uprchnout z Leopoldova. V roce 1949 byl mimo jiné v plzeňské věznici a to v době, kdy sem byl přemístěn i poškozený Heliodor Píka, s tím se osobně neseťkal, ale vídával ho ve věznici. V té době zde pracoval, jako vězeňská služba, Vasil S., který byl známý z války svědka R. přičemž mu S. donášel cigarety, jídlo a zprávy. Svědek potvrdil, že prostřednictvím dalšího příslušníka vězeňské služby, Čeňka P., posílal cigarety poškozenému Píkovi, který mu rovněž po něm posílal ústní zprávy. Poslední zpráva od poškozeného, kterou svědek v Plzeňské věznici dostal byla, že poškozený ví, že bude popraven, tuto skutečnost přijímá klidně s tím, že pro něho gen. Boček, Svoboda a Klapálek nic neudělali. Zároveň svědek u hlavního líčení vypovídal o opatřeních, které byly provedeny v době popravy Píky v plzeňské věznici.

Dalším svědkem, jehož výpověď měl soud k dispozici, byla svědkyně Taťjana K., kdy měl soud k dispozici toliko výpověď z přípravného řízení, neboť svědkyně pobývá na území Slovenské republiky, k hlavnímu líčení se omluvila, že se nedostaví, z tohoto důvodu, po splnění zákonných podmínek, byla čtena její výpověď z přípravného řízení, kdy potvrdila, že se v září 1947 provdala za svědka Milana Píku, dále vypovídala, že koncem roku 1948 byl její tchán, poškozený Píka, přemístěn do věznice na Pankráci a později do věznice Plzeň – Bory. Potvrdila, že poškozeného navštěvovala a rovněž potvrdila, že při žádostech o povolení návštěv, musela navštěvovat obž. V. kdy při jednom setkání jí obž. V. vytykal, proč se vdala do takovéto rodiny, že jde o zrádce a že si může svědkyně sama uskodit touto skutečností a rovněž může poškodit postavení jejího otce, který v té době byl pod předsedou SNR v Bratislavě. Zároveň potvrdila tato svědkyně, že v době, kdy její manžel, svědek Milan Píka, měl soud, navštívil ji v bytě neznámý muž, který tvrdil, že je z Mnichova a že přišel za svědkyní, neboť má zájem osvobodit z vězení gen. Heliadora Píku a chce, aby mu pomohla. Svědkyně to odmítla, zmínila se o této skutečnosti před advokáty, poté tato skutečnost byla oznámena obž. V., který se k tomu tvrzení postavil vlašně, což svědkyni utvrdilo ve skutečnosti, že šlo o provokaci. Zároveň potvrdila, že při hlavním líčení s jejím manželem, kde byl rovněž přítomný obž. V. jako prokurátor, si povšimla muže, který ji předtím navštívil a chtěl po ní zapojení do útěku jejího tchána, jak se zde, na chodbě soudu, baví přátelsky s obž. V., což jí utvrdilo v tom, že jde o provokaci. Zároveň uvedla, že při jedné návštěvě gen. Píky ve vězení, jí tento požádal, aby pečlivě zabezpečila uschovaný černý kufr s tím, že se v tomto kufru nacházejí doklady prokazující nevinu poškozeného Píky, avšak tento kufr byl vydán dvěma příslušníkům policie. Co se s ním stalo dále neví.

Soud upustil od výslechu svědka Tomáše H., bývalého pracovníka ÚDV Policie ČR, neboť jeho výpověď pouze zprostředkovává vyjádření svědkyně R. – U.

kdy tato svědkyně nebyla vyslechnuta v rámci přípravného řízení, neboť zemřela několik dnů, před stanovením výslechu této svědkyně.

Vedle shora uvedených svědeckých výpovědí měl soud k dispozici řadu písemných důkazů. Jednak měl soud k dispozici kompletní trestní spis Státního soudu v Praze, sp.zn. OR I 38/48, dále měl soud k dispozici spis Vyššího vojenského soudu v Příbrami, sp.zn. Nt 2/68, ohledně obnovy řízení ve věci poškozeného Heliodora Píky. Dále měl soud k dispozici rehabilitační spis poškozeného Heliodora Píky č. T 3/68. Rovněž měl soud k dispozici osobní materiály obž. Vaše, doklady týkající se jeho dřívějšího procesu z 50 let, včetně obnovy řízení ve věci obž. V. Rovněž měl soud k dispozici písemné materiály, které shromáždil v rámci vyšetřování ÚDV. Ze všech těchto písemných materiálů pak soud zjistil následující. Vzhledem k tomu, že jedna z nejdůležitějších svědkyň Ludmila R. - U. zemřela dne 1998 a nebyla vyslechnuta v rámci tohoto trestního řízení, vycházel soud mimo jiné i z její přednášky ze dne 9.12.1997, kterou přednesla v budově právnické fakulty UK Praha. Ke svědkyni U. je nutno dodat, že byla sekretářkou Bedřicha R., náčelníka 5. oddělení MNO. Ve své přednášce pak svědkyně U. uvedla, že již od podzimu 1947, bylo prováděno sledování gen. Píky, kdy tuto akci nařídil Bedřich R. a pověřil provedením plukovníka K. a podplukovníka N. a rovněž majora P. Záznamy z tohoto sledování dostávala U. k přepisu. Již tehdy plukovník Bedřich R. dával osobně znát nepřátelský postoj vůči poškozenému Píkovi. Zároveň uvedla, že koncem března 1948 byl přijat gen. Píka na operaci žlučníku do vojenské nemocnice a tato hospitalizace zmařila akci, kterou předtím nařídil Bedřich R. kdy pověřil podplukovníka N. aby gen. Píku omámil chloroformem, aby byl unesen a na jihomoravské hranici předán sovětským zpravodajským orgánům k přepravě do Vídně. Rovněž uvedla, že podplukovník N. hledal vhodný prostor na Českomoravské vysočině, ale neuspěl, bylo to riskantní. Zároveň uvedla, že byly vyráběny falešné dokumenty a nahrávány falešné odposlechy gen. Píky. Zároveň potvrdila, že Bedřich R. informoval své spolupracovníky, plukovníka K. a podplukovníka N. že měl k dispozici hlášení od 2. oddělení zpravodajské služby, v kterém bylo popisováno setkání gen. Píky s příslušníkem Intelligence Service, Davidsonem, na slavnostní recepci, kde měl údajně gen. Píka prozradit jmenovanému tajné skutečnosti o Československé armádě. Ve své přednášce potvrdila U., že to byl Bedřich R., kdo nadiktoval N. text této agenturní zprávy, přičemž svědkyně ho dostala k přepisu a poté byl text přeložen do angličtiny. Později již nedostala tento text k přepisu, ale náhodně jej viděla na stole plukovníka K., kde již bylo doplněné jméno gen. Píky. Zároveň potvrdila, že dne 6.5.1948 byla přizvána jako zapisovatelka, kdy v konspirační vile 5. oddělení MNO, zasedla komise ve složení gen. Drgače, gen. Drnce, plukovníka R. a plukovníka K. a byl vyslýchán gen. Píka. Tehdy byl gen. Píka obviněn plukovníkem R. ze zrady a špionáže, což však poškozený Píka odmítl. Třetí den výslechu se podařilo U. varovat gen. Píku a upozornit ho na existenci falsifikátů. Tentýž den pak předložil Bedřich R. zfalšované hlášení z Londýna, o setkání poškozeného Píky s generálem Intelligence Service, Davidsonem a napadl gen. Píku, že je špiónem západních mocností, načež mu měl poškozený odpovědět, že nikdy špiónem nebyl, ale o Bedřichovi R. ví, že je a byl agentem Kominterny. Poté byly výslechy přerušeny generálskou komisí a se spisovým materiálem, odjel Bedřich R. v doprovodu U. na Vrchní vojenský soud Praha v Kapucínské ulici k vyšetřovateli, obž. Karlu V. kdy mu předal spisy s tím, že dosud to nevypadá ani na 15 let, ale že se to bude soudit až tehdy, až to bude vypadat na víc. Obž. V. na to měl R. odpovědět „tak Bedřichu řekni kolik potřebuješ, 15 let nebo provaz, od toho jsem právník, abych ten paragraf udělal“. Později byl Píka převezen na pověstný „domeček“, vězení 5. oddělení, kde byl vyslýchán. Obž. V. sháněl další, tzv. důkazy, falešná svědectví,

popř. svědectví vynucená, přičemž kdo se nenechal zlomit, k tomuto svědectví, jako např. gen. Reimond Mrázek, byl zatčen a odsouzen. Byl rovněž zatčen i syn poškozeného Píky, svědek Milan Píka. Rovněž svědkyně uvedla ve své přednášce, že obž. V. pokračoval ve výslechu a vyšetřování v době, kdy byl spis přidělen státnímu soudu a rovněž byl později přidělen gen. Vaňkovi ke zpracování žaloby. Svědkyně jednoznačně ve své přednášce uvedla, že Bedřich R. nedopustil, aby výslechy gen. Píky vedl někdo jiný, než obž. V. Dále měl soud k dispozici ze srpna 1991, od Ludmily R. – U. zprávu, nazvanou „svědectví o pátem oddělení hlavního štábu MNO“, kde opětovně svědkyně potvrdila údaje, potvrzené v její přednášce, včetně prvotního plánu Bedřicha R., nechat unést poškozeného Píku do Rakouska a předat ho sovětům. Shodně opětovně popsala rozhovor mezi Bedřichem R. a obž. V. při předávání spisu, včetně přemístování obž. V. z prokuratury na státní soud a pak zpět k prokurátorovi, po celou dobu co měl obž. V. na starost spis gen. Píky. Dále měl soud k dispozici výpověď Bohumila N. kdy vypovídal jako obviněný dne 17.8.1952, kdy ve své výpovědi jednak potvrdil, že dne 1.10.1947, nastoupil u 5. oddělení MNO, přičemž od Bedřicha R. dostal příkaz k sledování gen. Píky. Potvrdil, že celé sledování gen. Píky bylo bezvýsledné, co se týká usvědčujícího materiálu, byly získány pouze poznatky o jeho závadných stycích. V březnu 1948 byl zavolán současně s plukovníkem K. do kanceláře Bedřicha R., kde byl R. dotazován, zda dovede zacházet s chloroformem a po záporné odpovědi mu Bedřich R. měl říci, že i kdyby Píku sledoval celé desetiletí, nic by mu nedokázal. Zároveň uvedl, že sovětské orgány mají veliký zájem na likvidaci poškozeného Píky, aby v případě útěku do ciziny nemohl vyrazit to, co ví o Sovětském svazu, o němž má velké znalosti. Zároveň uložil N. aby se pokusil poškozeného Píku unést, k čemuž si má opatřit dva důstojníky a to P. a plukovníka M. Gen. Píka měl být vylákan ze svého bytu, posazen do auta, omámen chloroformem a převezen do Rakouska, kde měl být předán orgánům NKVD. Podplukovník N. odjel na hranici, zjišťoval situaci, avšak poté byl informován ze strany Klena, že únos byl odvolán, že to padlo s tím, že R. již má dostatek materiálu na Píkovo usvědčení. Poté, někdy začátkem dubna 1948, když byl poškozený Píka hospitalizován v nemocnici, nařídil Bedřich R. převoz gen. Píky do konspiračního bytu v Dělostřelecké ulici, kde byl vyslýchán generálskou komisí a zapisovatelem byla Ludmila U. Zároveň potvrdil, že po Píkově zatčení, obdržel od Bedřicha R. příkaz vyslýchat osoby, které se stýkaly s gen. Píkou. Protokoly sepsané s těmito svědky byly však vesměs negativní, přičemž všechny protokoly musel předkládat Bedřichovi R. který zařizoval další opatření a protokoly posílal Karlu V. Bohumír N. tehdy uvedl, že obž. V. často navštěvoval R. v doprovodu gen. Vaňka a Tichého, přičemž k sepsaným protokolům měl Karel V. různé výhrady hlavně v tom smyslu, že je nemůže použít na usvědčení Píky z nějakých trestných činů, ale že jej těmito protokoly může jenom dokreslit. Někdy koncem dubna nebo května 1948, si pak Bedřich R. nechal zavolat Bohumíra N. a K. s tím, aby mu přinesli zelený sledovací lístek gen. Píky z doby jeho pobytu v Londýně, v roce 1946, aby zároveň přinesli i sledovací zprávu. Na odpověď Bohumíra N., že žádná agenturní zpráva není, že má pouze sledovací list, mu Bedřich R. řekl, ať vše přinese, že se uvidí. Když zde sledovací zpráva žádná nebyla, oznámil jim Bedřich R. že tento lístek s agenturní zprávou už zřejmě zničil kapitán R. před svým odchodem na jiné pracoviště, ale že to nevadí, že tuto zprávu nahradí svou pamětí s tím, že udělají nazpaměť novou vlastní zprávu, kterou Bedřich R. nadiktoval. Bohumír N. pak ve své výpovědi uváděl podrobnosti ohledně vzniku této zprávy. Poté, když tato zpráva byla řádně přetlumočena, byla předána Karlu V., přičemž po nějaké době od odeslání zprávy se sešel Bohumír N. s obž. Karlem V. a dotázal se jej, zda tato poslední zpráva je dobrá a zda je s ní spokojen, načež mu měl obž. V. odpovědět „poslyš tato zpráva je výborná, ten starý vůl to sežral komplet a přiznal se k věcem, o jakých jsme neměli ani

zdání“. Při tomto se zeptal Bohumíra N. či to byl nápad, že to bylo výtečné, načež mu Bohumír N. odpověděl, že to byl nápad Frickův, (přezdívka Bedřicha R.). Při této rozmluvě mu zároveň Karel V. sdělil, že nyní Píka toho má dost na dva provazy. Dále měl soud k dispozici výpověď Ludvíka K. ze dne 18.9.1951, kdy vypovídal jako obviněný, kdy mimo jiné ve své výpovědi uvedl, že pokud jde o bývalou pátrací skupinu obž. Karla V., kde byli dále podplukovník Jaroslav Pavlíček a poručík Rovenský, tato skupina se těšila velice špatné pověsti s tím, že často používala fyzického a psychického násilí při výsleších a obž. Karel V. byl znám jako největší surovec. V další své výpovědi 25.2.1953 pak uvedl, že po zařazení gen. Píky veděl, že Bedřich R. byl velice rozčílen ze způsobu, jakým výslechy Píky vedl, kdy bylo zřejmé, že se ho snaží za každou cenu odstranit, což se mu navedlo, neboť gen. Píka přes všechna tvrzení hladce vysvětloval všechna obvinění, přičemž byl ponechán ve vazbě a z rozkazu Bedřicha R. byl Píka předán do vazby v Kapucínské ulici, kde Bedřich R. mimo jiné řekl vojenskému prokurátorovi, podplukovníku V. že materiál na usvědčení Píky je zatím slabý, ale že mu ještě na Píku něco sežene a pošle. Ludvík K. tehdy uvedl, že si pamatuje, že obž. V. měl tehdy odvětit, že se již postará, aby Píka visel. Bedřich R. měl rovněž říci, že má k dispozici materiál z doby návštěvy Píky v Londýně v roce 1946, čemuž však Ludvík K. příliš nevěřil, neboť tento materiál by již použil dříve při výslechu Píky. Poté se měl Bedřich R. vyjádřit v tom smyslu, že mu jeden z jeho důstojníků tento usvědčující dokument spálil, ale že to nevadí, že zná obsah agenturní zprávy nazpaměť a nechá tuto zprávu pořídit od plukovníka N. Tato měla sloužit k usvědčení Píky u soudu. Tento falsifikát musel být sestaven, neboť tehdy Ludvík K. uvedl, že hovořil s plukovníkem N. který se mu pochlubil, že jím prý Píka tuto zprávu z Londýna „sežral“ a přiznal se. Z výpovědi svědka Josefa M. ze dne 2.12.1952 k případu gen. Píky soud nezjistil nic podstatného. Rovněž měl soud k dispozici opisy obou motáků poškozeného gen. Píky a to jednak prvního, z období od 28. do 31.1.1949, tedy v období po vynesení rozsudku, kdy v tomto motáku, zaslaného Milanu Píkovi, poškozený Heliodor Píka výslovně uvedl: „proces není justičním omylem, ale politickou vraždou. Nepřipustili jediného svědka, jediného dokumentu a z archivu vybrali jen zprávy, dnes nepříznivé“. Zároveň v tomto motáku uvádí poškozený Píka, že je zcela nevinný a po celý život se snažil poctivě prospívat národu a své vlasti. Ve svém dalším motáku, ze dne 19.2.1949 poškozený gen. Píka uvedl: „znovu opakuji, že jsem zcela nevinen, zdůrazňuji, že protokoly jsou nepravdivé, formuloval je dr. V. Zkomoluje skutečnosti, obal, smysl a formulace je tendenční výmysl dr. V. Odmítal jsem podepsat, odmítal jsem při každém výslechu smysl formulace, dr. V. však tvrdil, že podpis nepotřebuje a že vůbec nebude vyslyšet. Dvakrát přerušil výslech na 14 dnů, vyhodil mě, proto jsem si přál co nejdříve před soud, kde bude dovoleno mluvit a vysvětlit. Byl jsem přesvědčen, že musím být osvobozen, proto jsem podepsal i tendenční výklad dr. V. U soudu nebylo dovoleno se přesně vyjádřit. Svědkové mých protokolů jsou zapisovatelé“. Další písemností, kterou měl soud k dispozici je dopis, adresovaný obž. Karlem V. dne 23.3.1951 ÚV KSČ, kdy v tomto obsáhlém dopisu mj. obž. Karel V. uvedl, že svou nekompromisní činností u Státní prokuratury v Praze, v letech 1948 až 1949, si vysloužil nenávisť reakcionářů, projevenou celou řadou výhrůžných dopisů a konstatuje svou úspěšnou činnost v trestních případech bývalého gen. Píky, bývalého gen. Kutlvašera a spol. a bývalého tajemníka KV KSČ v Praze Bandy a spol. Ze svého dopisu ze dne 2.5.1956, adresovaného opět ÚV KSČ obž. Karel V. se o případu gen. Píky nezmiňuje. Z dopisů podplukovníka Karla Matouška, ze dne 17.10.1949, adresovaného komisi stranické kontroly KSČ soud zjistil, že tímto dopisem si Karel Matoušek stěžuje na obž. Karla V., pro jeho způsoby práce, kdy je pro něho každý žalovaný apriorní lump, neuznává a omezuje obhajobu a nepoužívá mimořádného zmírňovacího práva, ani dobrodiní podmíněného odsouzení. Rovněž měl soud k dispozici i korespondenci týkající se žádosti o obnovu řízení, ohledně dřívějšího odsouzení

obž. Karla V. Rovněž měl soud k dispozici osobní spis poškozeného Heliadora Píky z doby jeho odsouzení, včetně fotokopii dokladů, týkajících se trestního stíhání poškozeného Heliadora Píky, kde však soud vycházel z originálů dokladů, které budou zmíněny později. Rovněž měl soud k dispozici návrh tehdejšího ministra spravedlnosti, JUDr. Alexeje Čepičky, na neudělení milosti ods. Heliodorovi Píkovi s prosbou o jeho schválení. Z tohoto návrhu je zřejmé, že se plně vychází z odůvodnění rozsudku, kterým byl poškozený Heliodor Píka odsouzen k trestu smrti. Rovněž měl soud k dispozici i listinné materiály z kanceláře prezidenta republiky, ohledně vyřízení této milosti. Rovněž měl soud k dispozici i výpis z tzv. prokurátorského deníku v trestní věci poškozeného divizního gen. Heliadora Píky, kdy k tomuto deníku se vyjádřil rovněž i gen. Vaněk v roce 1968, což bude uvedeno později v odůvodnění tohoto rozsudku. Dále měl soud k dispozici mimo jiné i obžalobu, sp.zn. Pst I 208/48 a to koncept této obžaloby, včetně návrhu trestu, kdy k autorství tohoto konceptu se přiznal obž. Karel V. Dále měl soud k dispozici dopis obž. V. adresovaný Bedřichovi R. dne 29.12.1947, kdy ho žádá, aby mohl pracovat u prokurátora, neboť by velmi rád dělal případy podle zákona na ochranu republiky, kdy těchto případů v poslední době přibývá, přičemž podle nové organizace tyto bude vyšetřovat a žalovat vrchní prokuratura. Zároveň měl soud k dispozici zprávu, ze dne 25.4.1956, kterou napsal obž. Karel V. o dr. Alexeji Čepičkovi, kdy v této zprávě mimo jiné Karel V. uvedl, že Čepička, jako ministr spravedlnosti řídil justici takovým způsobem, že tento způsob znamenal systematické porušování zákonnosti, prokurátoři nemohli volně podávat žaloby, podle skutečného materiálu a vlastního svědomí a přesvědčení, ale pouze dle striktního, individuálního příkazu ministerstva spravedlnosti. Všechny žaloby musely být předem ministerstvem schváleny a státní senáty mohly vynášet rozsudky výlučně podle přesných příkazů ministerstva spravedlnosti. Předsedové senátu státního soudu, dostávali před poradou o rozsudku individuální rozkazy na to, jak má rozsudek vypadat, jaký trest má obviněný dostat. V poradě pak soudcové nemohli uplatňovat své názory, museli ustoupit před rozkazem ministerstva spravedlnosti. Tyto rozkazy většinou uděloval na příkaz dr. Čepičky jeho náměstek dr. Klos, rozsudky pak vypadaly přesně tak, jak Klos nařizoval. Z tzv. zprávy o přezkoumání trestní věci Karla V. ze dne 10.10.1962 pak soud zjistil, že v této zprávě je výslovně uvedeno, že Karel V. za působení ve vojenské justici, byl znám svým tvrdým a agresivním vystupováním, vůči všem justičním pracovníkům, od počátku snažil učinit z vojenských soudů povolný nástroj, který by vyhovoval zásahům R. a jeho společníků. Terorizováním soudců je nutil, aby svá rozhodnutí přizpůsobovali požadavkům 5. oddělení a i soudcům z lidu vyhrožoval sabotáží v těch případech, kde se nechtěli podvolit jeho diktátu. Ve svém jednání zašel dokonce tak daleko, že zařídil, aby byl stíhán vojenský soudce, předseda senátu vrchního soudu Matoušek, který si mu dovolil odporovat. Prostřednictvím přisedícího, kterého sám Karel V. určil, informoval předsedu senátu, že je nutné, aby byl Matoušek vyloučen z vojenské justice. Matoušek byl skutečně uznán vinným a propuštěn z hodnosti. Takovými metodami, zanášel mezi pracovníky vojenského soudnictví atmosféru strachu a nejistoty, až docílil toho, že byly odsouzeny osoby, které stály v cestě činnosti R. v armádě. K činnosti Karla V. ve vojenské justici potvrdila řada pracovníků vojenské justice, že V. si počínal diktátorsky, vynucoval ukládání vysokých trestů, zanášel mezi ně atmosféru strachu a nejistoty. Jeho postoj k otázkám trestní politiky, poměru mezi soudem, prokurátorem, bezpečností a 5. oddělením hlavního štábu, byl ovlivněn stanoviskem, tehdy obecně raženým, zejména i v praxi státní prokuratury a státního soudu. V. se zasazoval o to, aby Matoušek byl odsouzen celou vahou svého postavení z osobní zášti a msty. Tuto zprávu dne 10.10.1962 vyhotovili předseda nejvyššího soudu dr. Josef Urválek a gen. prokurátor dr. Jan Bartuška. Zároveň měl soud k dispozici i korespondenci obž. Karla V. s ČSBS.

Soud měl rovněž k dispozici i kompletní trestní spis, sp.zn. Or I 38/48, týkající se trestního řízení s poškozeným Heliidorem Píkou. Z tohoto spisu pak soud zjistil následující:

z dokladu o převzetí pak bylo zjištěno, že obž. Karel V. dne 10.11.1948, tento spis převzal již jako vyšetřující soudce s tím, že je zde výslovně uvedeno upozornění, kde byla nařízena přísná izolace a zvláštní střežení poškozeného Heliidora Píky. Veškerý materiál byl prohlášen za tajný a musel být uložen v trezoru, přičemž spisy se měly předávat jen osobně, bez účasti jakýchkoliv jiných osob. V tomto spisu je obsaženo rovněž i trestní oznámení na poškozeného Heliidora Píku, podepsaného náčelníkem hlavního štábu, gen. Bočkem. Toto trestní oznámení není datováno, ale je spojeno s dopisem Bedřicha R. kdy tento dopis je adresován 12. května 1948. Soud měl rovněž k dispozici i protokoly, tzv. generálské komise, v čele s plukovníkem Bedřichem R. ohledně prvotních výsledků poškozeného Heliidora Píky. Heliidor Píka byl vyslýchán v době od 5.5.1948 do 11.5.1948. K těmto výpovědím poškozeného gen. Píky je nutno dodat, že mu Bedřichem R. byly předkládány k vyjádření jednotlivé radiodepeše, zaslané mezi Československou vojenskou misí v Moskvě, kterou tehdy vedl gen. Píka a tehdejší londýnskou vládou, zejména ministrem národní obrany, tzv. londýnské vlády, gen. Ingrem. Ve své výpovědi dne 9.5.1948 pak poškozený Heliidor Píka se rovněž vyjádřil ke své návštěvě v Londýně, v květnu 1946, i k osobám, se kterými se setkal s tím, že program celého zájezdu zorganizoval podplukovník generálního štábu Kalla, který tento zájezd projednal s náčelníkem hlavního štábu, tedy gen. Bočkem. Heliidor Píka tehdy mimo jiné potvrdil, že mimo program se sešel v jistém klubu, pravděpodobně Traveller club, s jistým vedoucím činitelem britské Intelligence Service v hodnosti generála, jehož jméno mu však plukovník Kalla nesdělil. Přítomen schůzce byl tedy plukovník Kalla i mjr. Gibson a poškozený Heliidor Píka popsal průběh této schůzky. Z tohoto výsledku však není zřejmé, že by Bedřich R. předložil tehdy Heliidorovi Píkovi falsum zprávy, kterou nadiktoval podplukovníkovi N., o čemž hovořila svědkyně U. Soud měl dále k dispozici tzv. administrativní výsledky, prováděné příslušníky 5. oddělení MNO, zejména podplukovníkem N., které byly posléze předány obž. Karlu V. Rovněž tento spisový materiál obsahuje depeše, mezi tzv. moskevskou misí a londýnskou vládou. Dále z tohoto spisu měl soud k dispozici rozhodnutí o zahájení tzv. prokurátorského vyhledávacího řízení proti poškozenému diviznímu gen. Heliidoru Píkovi, ze dne 13.5.1948, podepsané podplukovníkem justice Janem Vaňkem, tehdejším vrchním vojenským prokurátorem, který rovněž téhož dne podepsal zatýkácí rozkaz na poškozeného Heliidora Píku. Dále měl soud k dispozici i kompletní výsledky obv. Píky, prováděné již obž. Karlem V., přičemž však první výpověď poškozeného Heliidora Píky, ze dne 14.5.1948, byla provedena vyšetřujícím soudcem, JUDr. Milanem Bendou. Jde však jen o krátkou výpověď, zejména k osobě poškozeného Heliidora Píky, přičemž již další výpověď k údajné trestné činnosti, dne 9.6.1948, uskutečnil s poškozeným Heliidorem Píkou, obž. Karel V. který vyslýchal dále poškozeného gen. Píku dne 14.10.1948, 15.10.1948, 18.10.1948, 19.10.1948, 20.10.1948, 22.10.1948 a i když obž. Karel V. tvrdil, že výpovědi s poškozeným Heliidorem Píkou konal řádně, vždy v úředních hodinách, např. pokud jde o výpověď ze dne 22.10.1948, bylo v ní započato v 8.30 hodin a s přestávkami byla ukončena až v 21.30 hodin. Dále měl soud k dispozici výpovědi, které s poškozeným gen. Píkou uskutečnil obž. Karel V. již v pozici vyšetřujícího soudce. Jde o výpovědi ze dne 13.11.1948, 16.11.1948 a 17.11.1948. Z těchto výpovědí je tak zřejmé, že s výjimkou jediné, krátké výpovědi, jak v řízení před prokuraturoou, tak v řízení před vyšetřujícím soudcem, prováděl všechny výsledky s poškozeným gen. Píkou, toliko obž. Karel V. Soud měl rovněž k dispozici i výpovědi svědků, tzv. administrativních výpovědí, např. výpověď štábního kapitána Rudolfa I. ze dne 13.5.1948, kdy jmenovaného vyslýchal podplukovník N. Ze spisového materiálu je pak zřejmé, že

podplukovník N. zasílal tyto administrativní výsledky Vrchnímu vojenskému prokurátorovi v Praze. Rovněž je ve spise protokol s gen. Píkou, tzv. administrativní protokol ze dne 28.5.1948, kdy je mimo jiné vyslýchán gen. Píka ohledně schůzky v Travel clubu v Londýně, červnu 1946, přičemž z tohoto výsledku není zřejmé, že by gen. Píkovi byla předložena tzv. agenturní zpráva o této schůzce. V prvním svazku tohoto spisu se nacházejí tak vesměs buď tzv. administrativní protokoly, jednak s poškozeným Heliodorem Píkou, jednak s vyslechnutými svědky, kdy tyto výsledky však prováděli pracovníci 5. oddělení MNO a dále se zde nacházejí výsledky poškozeného Heliodora Píky, které uskutečnil se jmenovaným obž. Karel V. nejprve v pozici vyšetřujícího prokurátora, posléze v pozici vyšetřujícího soudce. Dále měl soud k dispozici i doklady, týkající se žádosti poškozeného Heliodora Píky o zastavení trestního stíhání, resp. žádost o amnestii, adresovanou dne 2.7.1948, jakož i vyjádření MNO ze dne 13.7.1948, kdy vrchní vojenský prokurátor podplukovník Jan Vaněk, v zastoupení mjr. JUDr. Pavlem Tichým, nedoporučil žádost o zastavení trestního řízení k příznivému vyřízení. Nutno dodat, že z obsahu výsledku je pak zřejmé, že i po celou dobu, kdy byl spis přidělen obž. Karlu V. prováděli pracovníci 5. oddělení MNO, tedy oddělení Bedřicha R. administrativní výsledky svědků. Ve druhém svazku druhého spisu se rovněž mimo jiné nachází výpis z protokolu s Andrejem P. kdy tento výslech byl však proveden sovětskými úřady, kdy z tohoto protokolu vyplývá, že měl poškozený gen. Píka shromažďovat tajné informace. V tomto spise se rovněž nachází úřední záznam vyhotovený podplukovníkem R. že z výtěžení gen. Bočka bylo zjištěno, že ho gen. Píka po návratu z Londýna neinformoval o setkání s britskými zpravodajci v Londýně, zejména s plukovníkem Gibsonem. Rovněž druhý svazek tohoto vyšetřujícího spisu, poškozeného gen. Píky, obsahuje zejména administrativní výsledky, prováděné 5. oddělením MNO. Pokud jde o třetí svazek vyšetřujícího spisu, sp.zn. Or I 38/48, jsou ze již obsaženy výsledky svědků, které prováděl nejprve ve funkci náměstka vojenského prokurátora obž. Karel V. např. výpověď Rudolfa L. zároveň je zde dopis 5. oddělení MNO, zde dne 14.10.1948, adresovaného vrchnímu vojenskému prokurátorovi, kdy je uvedeno, že zasílají mj. přílohou fotokopii s úředním překladem agenturní zprávy o návštěvě gen. Píky u gen. Davidsona dne 15.6.1946 a je zde i fotokopie této zprávy v angličtině, včetně českého překladu, kdy je zde přímo uvedeno, že originál souhlasí s kopií a je zde podepsán podplukovník N. Dále se v tomto svazku nacházejí zprávy ohledně sledování a kontaktu gen. Píky v období před jeho zatčením. Rovněž se ve spise nacházejí i výsledky, které prováděl obž. Karel V. se svědky již v době, kdy vystupoval jako vyšetřující soudce, opět např. se svědkem ing. Rudolfem L. mimo jiné i s bývalým gen. Mrázkem, který však již byl vyslýchán v době, kdy byl ve vazbě. Z obsahu tohoto spisu je pak zřejmé, že v podstatě obž. Karel V. jako vyšetřující soudce zopakoval výsledky svědků, kteří byli slyšeni formou, tzv. administrativních výsledků, pracovníky tzv. 5. oddělení. Takto zpracovaný spis pak zasílá obž. Karel V. dne 8.12.1948, resp. předává Státní prokuratuře v Praze. Poté vyhotovuje koncept obžaloby, která je strojopisem vypracovaná již dne 27.12.1948 a dne 30.12.1948 předložena se spisem Státnímu soudu v Praze. Hlavní líčení je pak nařízeno na 26.1.1949, kdy předsedou senátu je plukovník, JUDr. Otakar Matoušek. Nutno dodat, že již 25.1.1949 je adresován státnímu soudu návrh obhajoby na výslech celkem 11 svědků, přičemž hlavní líčení je započato dne 26.1.1949, kdy z protokolu o hlavním líčení soud mimo jiné zjistil, že veřejný žalobce : státní zástupce je zde uveden jednak gen. Jan Vaněk a dále podplukovník, JUDr. Karel V. přičemž přelíčení bylo prohlášeno za neveřejné. Dále z protokolu o hlavním líčení je zřejmé, že nebyli voláni k hlavnímu líčení žádní svědci, byť poškozený Heliodor Píka u hlavního líčení uvedl, že se necítí vinen, přesto nebyli slyšeni žádní svědci, byly provedeny pouze důkazy navrhované obžalobou a veškeré návrhy obhajoby, na návrh státního prokurátora, byly zamítnuty s odůvodněním, že jsou nerozhodné, kdy rovněž při hlavním líčení obhajoba

požadovala výslech dalších svědků, jakož i opatření dalších písemných materiálů. U hlavního líčení však byly provedeny pouze důkazy obžaloby, včetně znaleckého posudku, vypracovaného plukovníkem Z [redacted] dne 11.1.1949. Hlavní líčení pak trvalo až do 28.1.1949, kdy byl vynesena rozsudek, sp.zn. Or I 38/48, jehož originál měl rovněž soud k dispozici a kdy byl poškozený Píka uznán vinným ze zločinu vojenské zrahy dle § 6:2 odst. 1 zák. č. 50/23 Sb., dále zločinem zneužití služební moci dle § 380 vojenského trestního zákona a zločinem vojenské zrahy dle § 6:1 zák. č. 50/23 Sb. a byl mu uložen trest smrti provazem, dále ztráta čestných práv občanských na dobu 10 let a dále byl zproštěn obžaloby ze zločinu zneužití služební moci dle § 380 vojenského trestního zákona a zločinu nepřekážení, neb neoznámení trestných podniků dle § 12:2 zák. č. 50/23 Sb. Soud měl rovněž k dispozici i zmateční stížnost a odvolání do rozsudku poškozeného Píky, zastoupeného jeho tehdejší obhájcem, JUDr. Rastislavem Vahalou ze dne 9.3.1949, kdy v tomto odvolání si stěžuje obhájce na způsob vedení vyšetřování poškozeného Heliodora Píky. Dne 17.3.1949 byl předán spis Nejvyššímu soudu v Brně, který svým rozhodnutím, sp.zn. Zm I 248/49, ze dne 8.4.1949, zamítl jak zmateční stížnost, tak odvolání poškozeného. Poškozený pak podal žádost o milost prezidentu republiky, soud pak měl i nedoporučení nejvyššího soudu k udělení této milosti. Dále měl soud k dispozici protokol, že po zamítnutí žádosti o milost, dne 21.6.1949, byl trest smrti vykonán v 06.00 hod. na nádvoří trestnice pro muže v Plzni a v 06.08 hod. byla poprava provedena, v 06.15 hod. byla konstatována smrt poškozeného Heliodora Píky. Zároveň měl soud k dispozici usnesení předsedy senátu, podplukovníka JUDr. Otakara Matouška o zamítnutí žádosti obhájce o vydání mrtvolky k pochování poškozeného Heliodora Píky. Ke shora uvedenému rozsudku Státního soudu v Praze, ze dne 28.1.1949 je mimo jiné nutno dodat, že v odůvodnění tohoto rozsudku se mimo jiné hovoří o setkání poškozeného gen. Píky s gen. Davidsonem v Traveller clubu v Londýně, kde je v podstatě převzat obsah agenturní zprávy, kdy šlo o falsum, které vyhotovil Bedřich R [redacted]. Navíc obsahem této agenturní zprávy operuje v odůvodnění svého rozhodnutí i Nejvyšší soud v Brně, ve svém rozhodnutí sp.zn. Zm I 248/49. Z obsahu jak rozsudku Státního soudu v Praze, tak z usnesení Nejvyššího soudu v Brně je zřejmé, že obsah agenturní zprávy, byl podstatným důkazem, který měl prokazovat údajnou trestnou činnost poškozeného Heliodora Píky. Dále měl soud k dispozici i kompletní spis ohledně obnovy řízení ve věci poškozeného Heliodora Píky, sp.zn. Nt 2/68, Vyššího vojenského soudu v Příbrami. Návrh na povolení obnovy řízení byl již podán dne 14.9.1966 Milanem Píkou a manželkou poškozeného Heliodora Píky, Marií Píkovou. Soud dále z tohoto spisového materiálu mimo jiné zjistil, že při veřejném zasedání, dne 13.5.1968, byla slyšena jako svědkyně Ludmila U [redacted], která mimo jiné sama uvedla, že pokud jde o případ Heliodora Píky, sám Bedřich R [redacted] řídil vyšetřování, přičemž ona, tedy svědkyně U [redacted] dělala R [redacted] zapisovatelku. Tyto výslechy byly charakterizovány jako administrativní pohovory, přičemž se jich svědkyně ve dvou až třech případech zúčastnila a u těchto výslechů byli přítomni gen. Drgáč, gen. Drnec a plukovník K [redacted]. Protokoly se vyhotovovaly v pěti průpisech a byly určeny i pro vyšší orgán. Výslechy trvaly dvě až tři hodiny, přičemž pokud jde o obsah protokolu, vztahovaly se především k podstatě londýnského archivu, který byl přivezen v roce 1946. Zároveň potvrdila okolností vzniku tzv. agenturní zprávy, kdy z pověření R [redacted] tuto zprávu přinesla od jisté paní F [redacted] z Prahy, když byla zpráva přeložena do angličtiny. Tuto zprávu pak viděla u podplukovníka Klena na stole. Svědkyně uvedla, že pokud je jí známo, uvedené fotokopie zprávy byly použity R [redacted] již při výsleších gen. Píky, kdy se měl gen. Píka údajně ohradit, že jde o vylhanou zprávu. Zároveň potvrdila, že podplukovník N [redacted] se angažoval při vyšetřování Heliodora Píky, zejména ve fingování různých výpovědí, pomocí nahrávek, kdy asistoval i plukovník K [redacted]. Zároveň uvedla, že po výsleších, které prováděl Bedřich R [redacted], za účasti generálů, se dostavil do kanceláře ke K [redacted] mjr. V [redacted] a hovořili o případu gen. Píky.

kdy se měl Bedřich R. vyjádřit, že materiál je málo průkazný a obž. Karel V. mu měl říci „tak Bedřichu řekni kolik potřebuješ, 15 let nebo provaz, podle toho se dá udělat obžaloba“. Zároveň potvrdila, že pokud jde o znalecký posudek, který vyhotovil pro původní proces s gen. Píkou plukovník Z., tento byl příslušníkem 5. oddělení MNO, který byl v dobrém osobním vztahu s Bedřichem R. a udělal vše, o co ho R. požádal. Svědkyně rovněž potvrdila při veřejném zasedání, když jí byl předložen text agenturní zprávy, že existovala ještě jiná, stejná, avšak jiného formátu, která byla psána perličkou, přičemž viděla původní zprávu v rukopise. V tomto spise, o obnově řízení, sp.zn. Nt 2/68 se mimo jiné nachází vyjádření generála v záloze, Ludvíka K., tehdy ve vojenské ústřední nemocnici, kdy toto vyjádření bylo doručeno Vyššímu vojenskému soudu v Příbrami dne 18.5.1948, kdy v této zprávě mimo jiné je uvedeno, že K., již v roce 1945, konkrétně v srpnu a září, vytýkal Bedřich R., že mu neposílá K. častá hlášení o tehdejší plukovníkovi Píkovi. Když mu K. odpověděl, že tato hlášení jsou nezávažná, bylo mu Bedřichem R. odpovězeno, že se mylí, neboť plukovník Píka je velký reakcionář, který byl ve stálém styku v době války s gen. Ingrem, jemuž dával zkreslená hlášení a proto od té doby posílal K. hlášení, které mu zasílali podřízené orgány, R. Koncem roku 1946 pak K. odchází přímo na 5. oddělení MNO pod Bedřicha R. s tím, že začátkem roku 1947 ho informuje Bedřich R., že podle rozhodnutí z nejvyšších míst bude nutné něco udělat s případem gen. Píky. Zároveň mu bylo nařízeno zahájit odposlouchávání telefonických hovorů gen. Píky a sledování jeho korespondence. Již někdy v roce 1947 pak informoval Bedřich R. Ludvíka K. a podplukovníka N. že má k dispozici velmi důležitý dokument přímo z Anglie, z něhož je patrná zrádcovská činnost gen. Píky, neboť byl v Anglii hostem nějakého admirála a vyradil mu data o Československé armádě. Tento dokument však nemůže nalézt. R. zároveň uvedl, že když dokument nemůže nalézt, neboť jej zřejmě spálil jeho pobočník mjr. F., zná ho nazpaměť a že ho dá napsat a dá podplukovníkovi N. k ostatnímu materiálu. Ludvík K. jednoznačně uvedl, že tento dokument nikdy neviděl, ani o jeho obsahu mu není nic známo. Zároveň potvrdil, že pokud jde o odposlouchávané telefonické rozhovory gen. Píky, nebylo v nich nic podstatného. Zároveň potvrdil, že při prvních výsleších gen. Píky, které prováděl přímo Bedřich R. za přítomnosti gen. Drgače, Dmce a plukovníka N. a osoby Ludvíka K. byly předkládány gen. Píkovi telegramy a písemná hlášení, která zasílal ze SSSR do Londýna, přičemž výslechy zapisovala svědkyně U. Pak uvedl Ludvík K., že spisy byly předány obž. Karlu V. k sepsání obžaloby. Poté, co byl vynesena trest smrti, ho tento výsledek velmi překvapil, neboť při výsleších gen. Píky se nezdálo, že by jeho provinění bylo takového rázu, aby bylo vůbec možno uložit takovýto trest. Na základě provedeného dokazování u veřejného zasedání, ohledně žádosti o povolení obnovy řízení, pak Vyšší vojenský soud v Příbrami svým usnesením, sp.zn. Nt 2/68, ze dne 13.5.1968, ve smyslu § 284 tr.ř. povolil obnovu řízení a v celém rozsahu zrušil rozsudek Státního soudu v Praze, ze dne 28.1.1949, sp.zn. Or I 38/48 ve znění usnesení nejvyššího soudu ze dne 8.4.1949, sp.zn. Zm - I - 248/49.

Dále měl soud k dispozici rehabilitační spis poškozeného Heliodora Píky, sp.zn. T 3/68 Vyššího vojenského soudu v Příbrami, z něhož soud zjistil následující:

v tomto obnoveném procesu byl mimo jiné slyšen Bohumil N. který uvedl, že v roce 1947, když přišel na 5. oddělení, bylo mu uloženo Bedřichem R. v přítomnosti plukovníka K. aby sledoval poškozeného Píku. Svědek uvedl, že v době, kdy prováděl sledování, bylo vše v pořádku, i když sledování považoval za opodstatněné, neboť se poškozený Píka v té době stýkal s osobami, o nichž se lze vyjádřit, že nebyly příznivě nakloněny k novému státnímu zřízení. Někdy na jaře, roku 1948, muselo to být po únoru 1948, požádal Bedřich

R████ svědka Bohumila N████, aby zajistil únos gen. Píky do Rakouska a jeho předání sovětům, přičemž však svědek uvedl, že tento úkol odmítl. Na počátku roku 1948 si měl Bedřich R████ zavolat svědka N████ a ptát se, kde je doklad z Londýna, přičemž mu měl N████ odvětit, že s výjimkou sledovací karty na Píku nic nedostal. Bedřich R████ přivolal proto plukovníka K████ a stejným způsobem na něm požadoval vrácení zprávy agentky z Londýna. Později začal hledat ve svém psacím stole a vyslovil se, že zřejmě kpt. F████ tento doklad spálil s tím, že to však nevadí, dal příkaz svědku N████, aby si vzal tužku a papír, že tu zprávu nadiktuje, co se skutečně stalo. Svědek N████ pak uvedl v roce 1968, že dle diktátu tuto zprávu skutečně napsal, mělo jít o rozmluvu mezi gen. Píkou a admirálem Intelligence Service při návštěvě Píky v Londýně. Poté, co mu tato zpráva byla předložena, svědek N████ potvrdil, že jde o totožnou zprávu. I když zpráva ve skutečnosti v angličtině neexistovala, byl vyhotoven anglický překlad ing. Tauberem. Tehdy se celá záležitost zdála svědkovi podezřelá s vytvořením tohoto dokumentu. Domníval se, že ve skutečnosti tato zpráva skutečně existovala a R████ se ztratila, neboť měl svědek sledovací kartu z roku 1946 u sebe. V době sledování Píky, obden byl v kontaktu s Bedřichem R████, popř. plukovníkem K████, kteří informovali svědka N████ co Píka v uplynulé době dělal. Na této své výpovědi setrval Bohumil N████ rovněž v obnoveném hlavním líčení s tím, že potvrdil, že zpráva byla nadiktována v češtině a později přeložena do angličtiny. Rovněž potvrdil, že nikdy neviděl originál této agenturní zprávy s tím, že věřil Bedřichu R████. Potvrdil, že pokud jde o hledání tzv. agenturní zprávy, šlo o sehranou komedii ze strany Bedřicha R████. Rovněž potvrdil, že si Bedřich R████ stěžoval, že proti poškozenému Píkovi nebylo dostatek materiálu. Hlavní vyšetřování za 5. oddělení vedl plukovník K████ zatímco svědek N████ měl na starosti administrativní část. Zároveň potvrdil, že v době, kdy si stěžoval R████, že nemá dostatek materiálu s tím, že materiál možná budou mít sověti, uvedl, že by bylo vhodné gen. Píku unést. Tento rozkaz dal přímo N████, že měl unést gen. Píku do Rakouska, což svědek N████ jak tvrdil, odmítl. Tento únos měl být proveden tak, že v Praze měl být gen. Píka omámen chloroformem a poté převezen do Rakouska. Potvrdil, že gen. Píka byl odposloucháván doma i v kanceláři a každý jeho krok byl sledován. Rovněž potvrdil, že mu Bedřich R████ předával seznam osob, o nichž doufal, že z výsledku těchto osob se proti gen. Píkovi něco dozví. Všechny tyto výsledky byly úplně zbytečné a nic nepřinesly. Rovněž potvrdil, že Bedřich R████ ho informoval, že výsledkem svědka L████, který studoval kdysi v Berlíně, kde se touto informací podařilo L████ „přimáčknot“, aby vypovídal proti gen. Píkovi. Svědek L████ byl i posléze zatčen. Rovněž připustil, že v době výpovědi svědka L████ bylo tomuto naznačeno, že pokud bude vypovídat proti Píkovi, že se mu odpustí důvody, pro které bylo vedeno stíhání proti L████. Svědek rovněž při hlavním líčení připustil, že výslech se svědkem L████ byl prováděn v neděli, přišel k němu osobně R████ a po tomto výslechu byl skutečně L████ propuštěn. Při obnoveném jednání byl jako svědek vyslechnut dr. Rastislav Vahala, advokát v původním procesu s poškozeným Heliodorem Píkou. Tento mimo jiné ve své výpovědi uvedl, že pokud jde o účast obž. Karla V████ při hlavním líčení s jeho klientem, poškozeným Heliodorem Píkou, tento seděl na straně prokuratury s gen. Vaňkem a stále do jednání aktivně zasahoval. První jeho zásah byl ten, kdy žádal, aby jednání bylo okamžitě odročeno a zajištěna bezpečnost soudu i obžalovaného, tedy poškozeného Heliodora Píky s tím, že se zamýšlí provést jeho únos, aby byla učiněna opatření v tomto směru zabezpečení soudu. V důsledku toho, bylo jednání odročeno a zajištěna bezpečnost soudu a pokračováno po zabezpečení soudní místnosti na Paňkráci. Zároveň potvrdil, že obž. V████ se při soudním jednání, při svém intervenování, několikrát dotkl cti gen. Píky a musel být napomínán jak předsedou soudu, tak i gen. Vaňkem. Rovněž potvrdil, že si mu poškozený Píka stěžoval na způsob provádění výslechů obž. V████ s tím, že V████ si diktoval tyto věci sám a že se s ním musel gen. Píka o každou větu, o každé slovo dohadovat a

že již byl tak unaven, že mu později protokol podepsal, aby měl klid. Zároveň potvrdil, že během hlavního líčení nebyly připuštěny důkazy, které by měly vyvracet obvinění gen. Píky. Zároveň potvrdil, že obhájci byli šokováni tou skutečností, že soud zamítl všechny důkazy, které navrhovala obhajoba pro účely hlavního líčení. Rovněž potvrdil ohledně způsobu provedení výslechu s poškozeným Píkou, že si mu jeho klient gen. Píka stěžoval, jakým způsobem vedl jeho výslech obž. Karel V. že ve výpovědi nejsou správně zachycena stanoviska gen. Píky, ale jde o formulace obž. V. s tím, že je posléze poškozený Píka podepsal, jednak vzhledem ke své únavě a jednak se domníval, že bude moci u soudu podat plné vysvětlení. Svě podpisy na protokolech vysvětloval tím, že to bylo pod nátlakem, dokonce byly přerušeny jeho výslechy, byl držen v izolaci a chtěl tuto věc co nejdříve mít skončenou. Jeho klient gen. Píka v plném rozsahu popřel správnost svých výpovědí, které obž. Vašovi podepsal. Při tomto obnoveném hlavním líčení, byla opětovně vyslechnuta svědkyně Ludmila U., která potvrdila, že Bedřich R. měl vyhotovený plán k provedení výslechu gen. Píky a snažil se vybrat vhodné lidi, kteří by svědčili svými výpověďmi proti gen. Píkovi, např. osobu Rudolfa L. Svědkyně rovněž vypovídala podrobnosti o výslechu mjr. L. a rovněž potvrdila, že Bedřich R. s výjimkou svědků, které potřeboval proti gen. Píkovi, shromažďoval další dokumentový materiál, který mu zpracoval K. a N. avšak tento byl nedostatečný. Mjr. L. byl mimo jiné zatčen i proto, aby proti gen. Píkovi vypovídal. Výsledkem jeho výpovědi byla ta skutečnost, že mjr. L. nakonec nebyl souzen se skupinou, se kterou prakticky souzen být měl. Zároveň potvrdila, že byla přítomna rozhovoru mezi obž. V. a Bedřichem R., kdy se obž. V. R. přímo ptal, kolik potřebuje pro poškozeného Píku, zda 15 let nebo provaz. Svědkyně se rovněž vyjádřila při obnoveném hlavním líčení k obsahu své výpovědi z roku 1953 v případě tehdy stíhaného, obž. Karla V. Opětovně svědkyně v obnoveném hlavním líčení reprodukovala rozhovor mezi obž. V. a Bedřichem R., kdy obž. V. se R. zeptal: „Bedřichu, kolik potřebuješ? 15 let nebo provaz? Podle toho se udělá obžaloba“. Když se pak svědkyně na obž. V. při tomto rozhovoru podívala, měl obž. V. odvětit: „no co, vždyť je to jedno, přeci 2 roky nebo doživotí. Od toho jsem právník, abych uměl paragraf udělat“. Svědkyně rovněž při tomto jednání popřela, že by vůči obž. V. byla zaujatá i přes tu skutečnost, že se podílel na odsouzení jejího bratra. Svědkyně rovněž vypovídala i k existenci falsifikátu s tím, že první překlad prováděla překladatelka F. a nikoliv F. V obnoveném hlavním líčení byl rovněž slyšen svědek Jaroslav H., který uvedl, že ve věci gen. Píky byl vyslýchán v roce 1948 na Pankráci, tehdy vyšetřujícím obž. Karlem V., který po jeho výpovědi sdělil svědkovi, že nevypovídá pravdu a že by potřeboval mít v protokolu jiné věci, jinak formulované, než jak je svědek Jaroslav H. učinil. Zároveň obž. V. H. vyhrožoval, že pokud nebude vypovídat jak on chce, může zůstat na Pankráci. Na závěr protokolu, když odcházel svědek z místnosti, sdělil mu obž. V. „my mu tu oprátku stejně upleteme, i bez Vaší pomoci“. Z výslechu svědkyně Dagmar K., při obnoveném hlavním líčení soud mimo jiné zjistil, že byla přítomna rozhovoru mezi Bedřichem R. a M. ohledně osudu svědka I., kdy prohlásil R. že I. bude dobrý proti Píkovi. Zároveň potvrdila, že se jako zapisovatelka zúčastnila výslechu gen. Mrázka, na podzim roku 1948, kdy N. požadoval po gen. Mrázkovi doznání, resp. aby usvědčil i Milana Píku, syna gen. Píky v tom směru, že připravuje jeho únos spolu s dr. Štefanem P., kdy gen. Mrázek toto jednoznačně odmítl, přičemž Bedřich R. byl nespokojen, proto byla použita pouze část protokolu a další část byla přepracována štábním kpt. S., který ve druhé části nadiktoval, že Milan Píka se údajně spojil s dr. P., aby připravil únos gen. Píky. S. pak padělal podpis gen. Mrázka na tomto protokolu. U tohoto obnoveného jednání byl vyslechnut i svědek Vasil K., který potvrdil, že v létě 1948 byl přijat na 5. oddělení plukovníkem R., který ho požádal, aby mu pomohl usvědčit gen. Píku a to

proto, že měl být gen. Píka fyzicky likvidován, kdy měl Bedřich R. doslova uvést: „máme zájem na tom, aby byl gen. Píka fyzicky likvidován“. V obnoveném hlavním líčení soud tehdy provedl výslech i dalších svědků, jako svědka B., S., P., M., B. a rovněž provedl výslech svědka Jana Vaňka, tehdejšího vrchního, vojenského prokurátora, který ve své výpovědi uvedl, že to byl obž. V. kdo byl pověřen vyšetřováním, ještě jako vyšetřovatel u vojenské prokuratury v Kapucínské ulici s tím, že obž. V. se vyjadřoval v tomto smyslu, že jde o spis velice tajný, že ho musí stále střežit a že s ním i spí. Zároveň svědek Vaněk uvedl, že se dozvěděl od obž. V. že záležitost vyšetřuje z rozkazu některého z náměstků MNO, pravděpodobně Bedřicha R. Se spisem se seznámil až po skončení případu a domnívá se, že jen spolupracoval na koncepci obžaloby. Tomuto svědkovi, při tomto obnoveném hlavním líčení, byl předložen i prokurátorský deník a zároveň i koncept obžaloby v tomto deníku kdy uvedl, že nejde o jeho písmo. Zároveň potvrdil, že obdržel rozkaz, že pokud jde o trestní věc gen. Píky, bude pokračovat ve vyšetřování dr. V. který prováděl celé vyšetřování, přičemž z celého jednání vůči své osobě usoudil, že případ má být utajován, dokonce i před jeho osobou. Zároveň Vaněk předložil soudu své poznámky, ohledně konání hlavního líčení kdy uvedl, že hlavní líčení bylo konáno proti gen. Píkovi ve dnech 26. až 28.1.1949, rozsudek, míněno vyhlášení, bylo v 9.00 hod., v 11.30 hod. na MNO u gen. R. se sešla komise, která zpracovávala ústřední zprávu pro tisk, kterou ve 13.00 hod. předali ČTK a ve 13.30 hod. bylo referováno ministrowi a v 15.15 hod. odjezd do Slap, kde byla podána zpráva čekajícímu gen. Jandovi z ministerstva vnitra a náčelníkovi hlavního štábu.

V obnoveném hlavním líčení byl rovněž vyslechnut svědek Ludvík K. který potvrdil, že Bedřich R. předal N. rozkaz, ke sledování gen. Píky s tím, že se měl R. vyjádřit v tom smyslu, že má k dispozici doklad o jednání gen. Píky v Londýně, avšak tento doklad byl zničen omylem pracovníkem F. s tím však, že R. uvedl, že obsah tohoto dokladu podrobně zná a může jej N. nadiktovat. Svědek Ludvík K. uvedl, že tvrzení svědkyně U. že viděla tuto agenturní zprávu již přepsanou u svědka K. na stole, není pravdivá. Svědek uvedl, že neví, zda tento doklad vůbec existoval a zda byl skutečně originál tohoto dokladu svědkem F. zničen.

Při tomto obnoveném jednání byl slyšen jako svědek nyní obž. Karel V. který potvrdil, že mu byla přidělena věc gen. Píky, že byl přijat i Bedřichem R., který mu tlumočil, že KSČ má zájem na případu, neboť je zde obava, že by gen. Píka mohl utéci na západ a eventuálně pracovat proti ČSR a obž. V. zároveň uvedl, že byl upozorněn, aby materiály pozorně a pečlivě sledoval. Za několik dnů, se na vojenskou prokuraturu dostavil osobně Bedřich R. se svou zapisovatelkou a předal mu spisový materiál ohledně gen. Píky. Obž. Karel V. když byl vyslechnut jako svědek v roce 1968 připustil, že při výslechu byl poškozený Píka skoupý na slovo, každé slovo vážil, přičemž protokoly byly hlasitě diktovány a před podpisem si je Píka přečetl. Připustil, že poškozený Píka subjektivní vinu nedoznal, avšak fakticky údajně doznána byla. Karel V. rovněž v roce 1968 připustil, že průklepy protokolů předával R. a informoval jej, že se gen. Píka v podstatě doznává. Potvrdil, že v roce 1948 byl ke svému velkému překvapení na podzim přeložen, jako vyšetřující soudce, k státnímu soudu, kde pokračoval ve vyšetřování věci gen. Píky. Vzhledem k tomu, že měl u státního soudu vykonávat funkci předsedy senátu, s čímž nesouhlasil, požádal zpět o přemístění ke gen. Vaňkovi, což se pak skutečně stalo, přičemž uvedl, že se nevzpomíná, zda po vrácení na prokuraturu koncipoval obžalobu proti gen. Píkovi. Nakonec, když mu byl koncept obžaloby představen v roce 1968 v obnoveném řízení uvedl, že tento návrh skutečně koncipoval, jde o jeho písmo. Uvedl, že se rovněž zúčastnil hlavního líčení,

ale toliko jako expert, neboť tehdejší zákon mu znemožňoval přímou účast u hlavního líčení, jako prokurátorovi, neboť v této věci působil jako vyšetřující soudce. Zároveň potvrdil, že před vyhlášením rozsudku, odjel společně s Vaňkem k Bedřichu R. kde byl i předseda senátu, který podával R. zprávu o průběhu procesu. Karel V. tehdy v roce 1968 uvedl, že byla vedena řeč v tom smyslu, jak má znít rozsudek, přičemž Bedřich R. pouze stroze odpověděl „jak rozhodnete to je Vaše Věc, jste soudcové“, avšak údajně obracel pozornost, aby byl vynesen takový rozsudek, až to dostane do rukou prezident Gottwald, aby se nemusel blamovat. Zároveň poté, co mu byl předestřen prokurátorský deník, strany 2-3, uvedl, že tyto záznamy v prokurátorském deníku skutečně činil osobně a jde o písmo obž. Karla V. Karel V. pak při tomto obnoveném jednání popřel své výhrůžky vůči svědkovi H. a rovněž i tvrzení svědkyně U.

Dále byl v rámci tohoto obnoveného hlavního líčení vyslechnut svědek ing. Rudolf L. který ohledně svých výpovědí ve věci gen. Píky uvedl, že jeho výpovědi jsou upravené a to dle materiálů, které měly k dispozici vyšetřovatelé, kdy svědek ing. L. zároveň uvedl, že někdy v červnu či červenci 1948 byl zatčen a obviněn. Svědek ing. L. pak konkrétně popsal, jakým způsobem byly ovlivněny jeho výpovědi a jak byly přeformulovány některá jeho tvrzení. Soud měl k dispozici i záznam rozhovoru s gen. Zdeňkem Bártíkem ze dne 12.4.1968, kde se mimo jiné uvádí, že gen. Kalla podal zprávu o setkání Píky s Davidsonem, v roce 1946, z toho je zřejmé, že o tomto setkání byli představitelé Československé armády informováni. Soud měl rovněž k dispozici dopis obž. Karla V. adresovaného generální prokuratuře dne 20.5.1968 v kterém napadá tvrzení svědkyně U. Soud měl rovněž k dispozici i protokol ze dne 4.10.1968, sepsaným se Zdeňkem Firlingerem Vyšším vojenským soudem v Příbrami, kdy mimo jiné tento uvedl, že byl velice překvapen návrhem týkající se gen. Píky, přičemž se údajně proti podobnému rozsudku postavil, neboť gen. Píka údajně jednal vždy podle směrnic a rozkazů svých nadřízených. Je však nutno uvést, že pokud jde o Zdeňka Firlingera, poněkud odlišně se vyjadřoval v původním řízení proti gen. Píkovi. Rovněž měl soud k dispozici z tohoto spisu i nový znalecký posudek z roku 1968, vypracovaný ministerstvem národní obrany – správou vojenských informací z něhož je zřejmé, že gen. Píka se nedopustil vyzrazení státního tajemství, zvláště důležitého pro obranu republiky. Soud měl rovněž k dispozici i dopis adresovaný armádním gen. Ludvíkem Svobodou, vojenskému kolegiu při nejvyšším soudu, ze dne 14.12.1966, v němž byla pozitivně hodnocena činnost gen. Píky během války. Z tohoto vyjádření je zřejmé, že Ludvík Svoboda znal poškozeného Píku jako vlastence a čestného člověka. Zároveň uvedl, že v době procesu proti gen. Píkovi, mimo jiné v roce 1949, hovořil s velvyslanceckým radou v SSSR Čičájevem a ptal se ho zda sovětské orgány mají něco proti Píkovi, kdy Čičájev měl odpovědět, že nikoli s tím, že sověti znali všechny jeho zprávy zasílané do Londýna Benešovi a gen. Ingrovi, neboť měli šifrovací klíč a v těchto zprávách nebylo nikdy nic, co by ohrožovalo zájmy SSSR. V době procesu pak vystavil kladné hodnocení Heliodora Píky i pro soud a jestliže se nenachází ve spisech, muselo být záměrně toto hodnocení odstraněno. Rovněž je ve spisovém materiálu znalecký posudek, vypracovaný dne 4.10.1968 znalci Vojenského historického ústavu v Praze, dr. Antonínem Benčíkem a dr. Jaromírem Navrátilem, kdy ze závěru tohoto znaleckého posudku je zřejmé, že obvinění gen. Píky se nezakládaly na pravdě. Rovněž měl soud k dispozici i fotokopii motáku, zaslaného poškozeným Píkou svému synovi Milanu Píkovi, z něhož je mimo jiné zřejmé, že si zde gen. Píka stěžuje na tendenční výklady obž. Karla V. při jeho výsleších, kdy konec konců k obsahu tohoto motáku byl i vyslechnut svědek Milan Píka v rámci hlavního líčení. V tomto spise se nacházejí fotokopie motáků, poškozeného Heliodora Píky, které byly předloženy svědkovi Milanu Píkovi při hlavním líčení, kdy poznal písmo svého otce. Pak měl soud

rovněž k dispozici i fotokopii dopisu gen. Píky, jeho dopis na rozloučenou v němž mimo jiné gen. Píka uvedl, že není vinen a že se nemá za co stydět. Výsledkem provedeného obnoveného hlavního líčení bylo pak dne 13.12.1968 vynesení rozsudku Vyššího vojenského soudu v Příbrami, sp.zn. T 3/68, na základě kterého byl poškozený gen. Heliodor Píka, podle § 226 písm. a) tr.ř. v plném rozsahu zproštěn obžaloby státního prokurátora v Praze, sp.zn. Pst I 208/48, protože nebylo prokázáno, že se staly skutky, pro které byl stíhán. Z odůvodnění tohoto rozsudku je mimo jiné zřejmé, že z výpovědí N. a U. bylo zjištěno, že gen. Píka byl již delší dobu, před svým zatčením na každém kroku sledován, jeho telefonické rozhovory odposlouchávány, bylo zjištěno, že Bedřich R. hodnotil výsledky prvotního vyšetřování jako slabé, které nevedly k jistotě, že Heliodor Píka bude přísně potrestán. Z tohoto důvodu se vyšetřování ujímá obž. Karel V. a jemu se pak Heliodor Píka doznává k jednání, které pak podle právního názoru vyšetřovatele a pak prokurátora, je v souvislosti s usvědčujícími svědeckými výpověďmi, i ostatním důkazním materiálem, podkladem pro podání obžaloby. Zároveň bylo zjištěno v obnoveném řízení, že obžalovaný se ke svým dřívějším výpovědím nemohl vyjádřit, teprve při hlavním líčení uvedl, že se necítí vinen v žádném bodu obžaloby, přičemž při hlavním líčení s gen. Píkou, nebyly připuštěny důkazy obhajoby. Zároveň již tehdy vyšší vojenský soud zjistil, z výpovědi dr. Vahaly, K. U. K. jakož i z obsahu motáků Heliodora Píky, že doznání v uvedených protokolech, neodpovídalo objektivní pravdě. Heliodor Píka spoléhal, že před státním soudem bude věc náležitě objasněna, bude moci uplatnit svá práva, což se však nestalo. Zároveň již v tomto rozsudku je uvedeno, že se bez jakýchkoli pochybností prokázalo, že agenturní zpráva – fotokopie anglického textu a pořízení překlad do češtiny jsou falsifikáty, zhotovené záměrně proti gen. Píkovi. Jde o agenturní zprávu, týkající se setkání gen. Píky s vojenskými činiteli v Londýně, při jeho návštěvě v roce 1946. Způsob, jakým byly tyto písemnosti připraveny, svědčí o tendenčnosti celého přípravného řízení a bylo pečlivě připravováno R. a prováděno jeho podřízenými.

Vedle shora uvedeného rehabilitačního spisu, Vyššího vojenského soudu v Příbrami, sp.zn. T 3/68 měl soud dále k dispozici i personální spis obž. Karla V., z něhož soud mimo jiné zjistil, že již dne 25.5.1945 byl přidělen ke správě OBZ, při MNO, a dne 28.12.1945 byl přijat za čkatele na důstojníky justiční služby z povolání a byl ustanoven čekatelem. Dne 14.3.1947 byl pak přeložen do skupiny důstojníků justiční služby a dne 1.2.1948 přidělen k Vrchnímu vojenskému prokurátorovi v Praze, kde se posléze stává náměstkem vrchního vojenského prokurátora, přičemž z této funkce náměstka vojenského prokurátora je zproštěn ke dni 1.11.1948, na základě rozkazu prezidenta republiky, ze dne 27.10.1948 a k 1.11.1948 je přidělen ke státnímu soudu. V květnu 1949, tedy již po procesu s Heliodorem Píkou se stává radou Vrchního vojenského soudu v Praze, 15.12.1949 je pak přemístěn na MNO, přičemž již od 1.9.1948 je povýšen z majora na podplukovníka justice. Z armády na vlastní žádost odchází v roce 1951. Soud má rovněž k dispozici i rozhodnutí ministra spravedlnosti, dr. Čepičky, ze dne 6.12.1948, kdy je na dobu nutné služební potřeby přeložen obž. Karel V. ke státní prokuratuře. Zároveň má soud k dispozici doklad vrchního vojenského prokurátora, tehdy plukovníka JUDr. Štěpána Dupila z února 1948 z něhož je zřejmé, že obž. Karel V. dne 3.2.1948, nastoupil u vrchní vojenské prokuratury. Z těchto shora uvedených dokladů je tak zřejmé, že obž. Karel V. poté, co prokurátor ukončuje úkony týkající se věci gen. Píky, přechází s tímto spisem na státní soud, jako vyšetřující soudce, pokračuje ve vykonávání vyšetřovacích úkonů a poté, kdy v prosinci 1948 ukončuje státní soud úkony ve věci gen. Píky, se obž. V. vrací se spisem zpět na tehdejší státní prokuraturu, kde poté, i nadále, byť je to v rozporu s tehdejším ustanovením vojenského trestního řádu, vypracovává koncept obžaloby a účastní se hlavního líčení.

Soud měl vedle osobních materiálů dále k dispozici i zprávu o podání žaloby na obž. Karla V. mimo jiné pro provinění, jehož se měl dopustit dne 15.6.1947 v noci, v podniku Reduta v Praze 1, kdy se měl zúčastnit výtržnosti. V tomto osobním spise se nachází i rozsudek Nejvyššího soudu – vojenského kolegia v Praze, sp.zn. Tv 4/53 ze dne 31.7.1953 na základě kterého byl uznán obž. Karel V. vinným, z trestného činu velezrady dle § 88 odst. 1 písm. c, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. f) tr.zák., dále zločinem vyzvědačství dle § 5 odst. 1, odst. 2 písm. b), f), zák. č. 231/48 Sb. a spoluvina na zločinu vraždy dle § 11, 413, 414 odst. 1 tr. zák. a byl mu uložen trest odnětí svobody na doživotí. Usnesením Nejvyššího soudu – vojenského kolegia v Praze, sp.zn. Tv 4/53 ze dne 20.9.1956, došlo ke zrušení shora uvedeného rozsudku a k povolení obnovy trestního řízení ve věci obž. Karla V. přičemž nejvyšší soud – vojenské kolegium, svým rozsudkem, sp.zn. Tv 10/56 ze dne 21.9.1956 zprostil obž. Karla V. obžaloby a to jednak ve smyslu § 162 písm. a) tehdejšího trestního řádu a dále ve smyslu § 162 písm. c) tehdejšího trestního řádu. Soud měl rovněž k dispozici i trestní spis Nejvyššího soudu – vojenského kolegia v Praze, sp.zn. Tv 4/53, týkající se obž. Karla V., kdy rozsah této žádosti o obnovu řízení, vypracované obž. V. je 270 stran a obž. Karel V. ji psal v době, kdy byl ve výkonu trestu v Ruzyni v době od 5.12.1955 do 26.1.1956. V této žádosti mimo jiné hovoří obž. Karel V. o svých vztazích s pracovníkem NKVD Chazanovem, kdy tvrdí obž. Karel V. že prostřednictvím Chazanova, začal pracovat pro sovětskou zpravodajskou službu. Zároveň v této své žádosti uvádí, že se na pracovní schůzce s Chazanovem dozvěděl, že bude jako referent vrchní vojenské prokuratury obž. V. zpracovávat případ gen. Píky s tím, že jej Chazanov žádal, aby učinil vše, aby se Píka nemohl dostat útekem na západ, aby případu věnoval náležitou péči, aby byl Píka odsouzen, neboť je to naléhavá žádost ústředních míst v Moskvě, neboť zde byla obava, že by se mohl Píka dostat na západ a vyzradit mnoho cenného, sovětského vojenského tajemství. Zároveň v té své žádosti uvádí, že poté, co byl Píka vyslýchán generálskou komisí a byl mu předložen materiál zjistil, že tento materiál vůči gen. Píkovi je velice slabý a sotva stačí na řádné odsouzení. Z tohoto důvodu se údajně „vrhl“ na vyšetřování, Píku vyslýchal v přítomnosti stálého zapisovatele, naprosto spolehlivého a dle žádosti Chazanova učinil vše, co bylo v jeho silách, byť vedl výslechy řádně a svědomitě. Po 10 dnech výslechu se Píka přiznal ke své výzvědné činnosti jako agent anglické zpravodajské služby, přičemž v této své žádosti uvádí obž. Karel V. že průklep protokolů předával jeden Chazanovi a druhý R. Potvrdil, že mu Chazanov předával pokyny ohledně vyšetřování, dával mu rady, pokyny, zejména k zjištění údajně Píkovi agentury v SSSR v řadách sovětských občanů. Zároveň v této své žádosti uvádí obž. Karel V. že vzhledem k tomu, že na prokuratuře nebyl případ zcela dokončen, byl přeřazen ke státnímu soudu, neboť bylo nutné dokončit výslech zbývajících svědků a pátrat po důkazních materiálech. Zároveň potvrdil, že i Bedřich R. měl zpočátku veliký zájem o Píkův případ, přičemž když ho posléze Karel V. informoval, že jeho odsouzení, na základě doznání je stoprocentní, ztratil údajně o věc zájem. V této své žádosti rovněž obž. V. uvádí, že když se vrátil zpět na státní prokuraturu, požádal jej gen. Vaněk, aby napsal koncept obžaloby ve věci gen. Píky, neboť tato trestní věc by zůstala nevyřízena, žaloba dosud nebyla podána údajně proto, že Vaněk neměl čas na prostudování objemného spisu. Z tohoto důvodu obž. V. bez jakýchkoli těžkostí, napsal koncept obžaloby, kterou pak podával gen. Vaněk. Tvrdí, že žalobu zastupoval Vaněk, ovšem přiznal, že se zúčastnil hlavního líčení jako Vaňkův expert s tím, že do líčení zasahoval dotazy a poznámkami. K hlavnímu líčení šel údajně s gen. Píkou ze dvou důvodů, jednak aby celou věc hlídal, aby tak do všech důsledků splnil úkol, který mu byl dán Chazanovem a R. a jednak, aby Vaňkovi pomáhal při přelíčení. Zároveň uvedl, že ještě před vynesením rozsudku, se z iniciativy gen. Vaňka, odebral i předseda senátu a další člen senátu, společně s Vaňkem a V. k R., který

v té době již byl náměstkem ministra národní obrany s tím, že R. se údajně vyjádřil, že si nepřeje ovlivnit senát při rozhodnutí o trestu, ale že trest, respektive rozsudek musí být takový, aby se prezident republiky nemusel blamovat. V další části své žádosti obž. V. uvádí, že pokud jde o usvědčující materiál na gen. Píku, jde o materiál 5. oddělení, byl tento velice slabý. Prvořadou věcí, byla v celém případě gen. Píky jeho sabotáž při budování československého vojska v SSSR za války. Druhořadou věcí pak byly jeho styk s anglickými zpravodajskými orgány. Materiály v obou věcech byly natolik slabé, že by k přísnému a spravedlivému odsouzení mohlo stěží dojít. Nebylo doznání, nebyly důkazy, až obž. V. se podařilo jako prokurátorovi věc řádně uspořádat, vyšetřit a správně shrnout ve dva trestné činy, v sabotáž a vyzvědačství, ovšem nejdůležitější byla sabotáž, vyzvědačství bylo úplně bez významu ve srovnání se sabotáží. Potvrdil, že mezi Chazanovem a R., ohledně Píky došlo k vzájemné dohodě, neboť na Píkově věci mělo velký zájem i SSSR a vzhledem k tomu, že Chazanov k osobě obž. V. měl plnou důvěru a mohl mu dávat pokyny pro zpracování případu, zařídil Bedřich R., aby Píkův trestní případ, se souhlasem vrchního vojenského prokurátora, gen. Vaňka byl přidělen právě obž. V. V této své žádosti obž. V. opakovaně uvádí, že trestní oznámení i materiál předaný Bedřichem R. byl slabý, až teprve obž. V. se podařilo sehnat dostatek důkazů k usvědčení gen. Píky. Zároveň uvádí, že teprve až z výpovědi svědkyně U. se dozvěděl, že v tomto spise byl mimo jiné vyhotoven falsifikát, dokument, který vyhotovil podplukovník N. se souhlasem R. s tím, že on údajně o této věci neměl tušení, byť připouští, že byl ve stálém styku s N. a žádal od něho různé informace a dodatky. Zároveň tvrdí ve své žádosti, že i když v protokole o hlavním líčení s gen. Píkou je uveden jako prokurátor, jde o omyl. Výsledkem provedeného dokazování v rámci obnovy řízení pak bylo usnesení nejvyššího soudu ze dne 20.9.1956, sp.zn. Tv 4/53, kde byla povolena obnova řízení. K obsahu těchto dopisů, resp. žádosti o obnovu řízení pak obž. Karel V. u hlavního líčení uvedl, že jsou nepravdivé, tendenční a že učinil ve snaze zalíbiti se lidem, kteří rozhodovali o jeho dalším osudu, tedy o tom, zda obnovu řízení povolí, či nikoliv. Soud měl rovněž k dispozici i fotokopii spisu Pt 1/1953, týkající se původního odsouzení obž. Karla V., ze dne 31.7.1953. Z tohoto spisového materiálu soudu zjistil, že dne 2.2.1952 byla vyslechnuta i Ludmila U. která mimo jiné k případu gen. Píky uvedla, že byl nejprve vyšetřován zvláštní komisí, za předsednictví Bedřicha R., kdy při vyšetřování se vycházelo hlavně z londýnského archivu, který byl umístěn po návratu z Londýna u R. Během vyšetřování se R. snažil zjistit, zda Píka ví, co se stalo s bukurešťským archivem. Vyšetřování Píky však nevedlo k žádným výsledkům, proto R. žádal na N. aby opatřil další usvědčující materiál. Zároveň potvrdila, že to byl Bedřich R. osobně, kdo předal celý Píkův spis obž. V., čemuž byla přítomna s tím, že si R. stěžoval V. že to zatím ohledně Píky nevypadá ani na 15 let a že nesmí být Píka souzen dřív, dokud ho nebude možno odsoudit na „špagát“. Obž. V. měl R. ujistit, že si Píkovu věc bere za svou a později N. dodal obž. V. ještě nějaký materiál, z toho jeden falsifikát. Zároveň potvrdila U. ve své výpovědi, že telefonické rozhovory gen. Píky byly odposlouchávány a opravovány, že k nim byly přidávány zfalšované rozhovory. Zároveň svědkyně U. vypovídala ohledně agenturní zprávy, která byla vyhotovena snad v říjnu 1948 a přeložena do angličtiny tak, aby nikdo nepoznal, že zprávu nestylizoval Angličan. Tato zpráva se měla týkat setkání gen. Píky po roce 1945 v Anglii, anglickými zpravodajskými činiteli. Zároveň svědkyně, vedle této agenturní zprávy vypovídala, že během líčení, proti gen. Píkovu jezdil obž. V. referovat Bedřicha R. o průběhu jednání. Na této své výpovědi setrvala Ludmila U. i při hlavním líčení proti obž. Karlu V., dne 31.7.1953. Tehdy byl rovněž vyslechnut jako svědek Jan Vaněk, který mimo jiné uvedl, že pokud jde o případ gen. Píky, byl to případ speciálně obž. Karla V. který vypracovával i žalobu. O tom bylo rozhodnuto na MNO. Vaněk uvedl, že byl postaven

před hotovou věc a že mu bylo oznámeno, že spis gen. Píky dostane obž. V. Zároveň potvrdil, že u jednání s gen. Píkou musel být obž. V. přítomen, přičemž gen. Vaněk tam šel údajně jen kvůli tomu, aby V. tzv. brzdil, jinak u jednání intervenoval V. Při tomto hlavním líčení obž. V. uvedl, že již od Chazanova byl informován, že mu tento případ gen. Píky bude přidělen. Výsledkem tohoto jednání pak bylo vynesení rozsudku Nejvyššího soudu – vojenského kolegia v Praze, sp.zn. Tv 4/53 ze dne 31.7.1953, kterým byl uložen trest doživotí obž. Karlu V. tak, jak je shora uvedeno. Rovněž měl soud k dispozici fotokopii spisu Nejvyššího soudu – vojenského kolegia v Praze, sp.zn. Tv 10/56, z něhož soud mimo jiné zjistil, že dne 20.9.1956, rozhodnutím, resp. usnesením nejvyššího soudu, byla povolena obnova řízení a rozsudek Nejvyššího soudu – vojenského kolegia v Praze, sp.zn. Tv 4/53 byl v celém rozsahu zrušen. Rozsudkem nejvyššího soudu sp.zn. Tv 10/56 ze dne 21.9.1956, byl pak obž. Karel V. plně zproštěn obžaloby. Další návrh na povolení obnovy řízení, který podal obž. Karel V., byl usnesením nejvyššího soudu, sp.zn. Tv 10/56 ze dne 14.12.1956 zamítnut.

Vedle shora uvedeného spisového materiálu, jednak z let 1948 až 1949, týkající se poškozeného Heliadora Píky, dále z let 1953 a 1956, týkající se obž. Karla V. a vedle rehabilitačního spisu a obnovy řízení z roku 1968, týkající se poškozeného Heliadora Píky měl dále soud k dispozici další písemné důkazy. Jednak to byl znalecký posudek z oboru psychiatrie, vypracovaný na obž. Karla V. dne 12.11.2000 z něhož soud zjistil, že obž. V. netrpí duševní chorobou ani poruchou, která by měla vliv na jeho schopnost vnímat, pamatovat si a reprodukovat prožité události, jak obecně, tak vzhledem k vyšetřované události. Obž. Se nachází ve vývojovém stádiu pozdního senia, jeho osobnost a psychický stav jsou vzhledem k věku plně kompenzovány, nejsou přítomny příznaky duševní poruchy. Obžalovaný je schopen plně chápat smysl trestního řízení a tohoto řízení se účastnit. Vzhledem k tomu, že se obžalovaný necítí vinen a domnívá se, že je obětí politického pronásledování, lze očekávat, že tento postoj ovlivní i jeho výpovědi.

Soud měl rovněž k dispozici i znalecký posudek z oboru zdravotnictví, ohledně zdravotního stavu obž. V. kde však ve spise chybí usnesení o přibrání znalce, proto soud považuje tento znalecký posudek za toliko lékařskou zprávu, kdy soud mimo jiné z tohoto tzv. znaleckého posudku, vypracovaného MUDr. Karlem Váchou zjistil, že zdravotní stav obž. Karla V. je takový, že sice dovoluje účast na trestním řízení, avšak vzhledem k jeho zdravotnímu stavu není schopen ani výkonu vazby, ani výkonu trestu. Obž. V. trpí závažnými chorobami, jednak bylo zjištěno [REDAKCE] s projevy [REDAKCE], dále [REDAKCE], byla zjištěna [REDAKCE], [REDAKCE] dále vleklá [REDAKCE] dále stav [REDAKCE], byl zjištěn [REDAKCE] a stav po [REDAKCE]. Rovněž byla zjištěna [REDAKCE].

Soud měl rovněž k dispozici i původní usnesení vyšetřovatele sp.zn. ČVS:ÚDV-4/VTB-98 ze dne 23.11.1998, kdy bylo zastaveno trestní stíhání obž. Karla V. pro skutek, který je předmětem výroku tohoto rozsudku. Proti tomuto usnesení byla však podána stížnost pro porušení zákona ministrem spravedlnosti České republiky v neprospěch obž. Karla V. přičemž Nejvyšší soud České republiky svým rozsudkem, sp.zn. 7 Tz 99/99, který měl rovněž soud k dispozici dne 25.8.1999 dospěl k závěru, že tímto usnesením vyšetřovatele byl porušen zákon ve prospěch obž. Karla V. a toto usnesení bylo zrušeno a věc vrácena vyšetřovateli, aby jí v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. V tomto rozsudku nejvyššího soudu se

mimo jiné uvádí, že je nepochybné, že gen. Heliodor Píka byl stíhán, odsouzen a popraven protiprávně a je rovněž nepochybné, že dr. V. se stíhání a odsouzení gen. Píky významně podílel jednáním, které je popsáno ve sdělení obvinění, zejména tím, že měl úmyslně do trestního spisu zařadit jako důkaz falsifikát agenturní zprávy, měl tendenčně protokolovat výslechy, používat výpovědi svědků, na něž bylo vyvíjeno psychické a fyzické násilí a vyhotovil koncept obžaloby i s návrhem na uložení absolutního trestu a nakonec tím, že měl ovlivňovat průběh soudního jednání, ve kterém byl trest smrti uložen. Základní otázkou dle názoru nejvyššího soudu tedy je, za tímto jednáním jmenovaného, byla naplněna objektivní, či subjektivní stránka trestného činu vraždy, kdy obligatorními znaky objektivní stránky jsou jednání, následek a příčinný vztah mezi nimi, přitom jednání je příčinou následku pouze tehdy, pokud by následek bez něho nenastal, nebo nastal jinak. Příčinnou souvislost pak přerušuje vstup dalšího subjektu do jednání pachatele. Rovněž nejvyšší soud uvedl ve svém rozsudku, že v projednávaném případě nelze přehlédnout význam dvou momentů, jednak význam falsifikátů agenturní zprávy, neboť z materiálů, který měl nejvyšší soud k dispozici je zřejmé, že mu již v průběhu vyšetřování a přípravy obžaloby byla přikládána velká důležitost v tom smyslu, že na jeho základě dosáhnout nejpřísnějšího potrestání gen. Píky. Význam tohoto podvrženého důkazu tak nelze podceňovat. Logicky vzato, potvrzoval údajnou spolupráci gen. Píky s britskou rozvědkou i po skončení války a významně tak přispěl k tomu, že jednání gen. Píky mohlo být v obžalobě přísněji kvalifikováno jako zločin, za který soud nemohl uložit jiný trest, než trest smrti. Druhým významným momentem je, že s tímto vědomím měl obviněný připravit návrh obžaloby s právní kvalifikací, připouštějící pouze tento trest a uložení absolutního trestu gen. Píkovi navrhl. Jeho návrh obžaloby byl pak státním prokurátorem i s návrhem na provedení důkazů v hlavním líčení, jejich čtením a na uložení absolutního trestu, v podstatě převzat. Nejvyšší soud rovněž vyslovil názor, že soud se sice rovněž dopustil procesních pochybení, zejména z hlediska respektování práva na obhajobu gen. Píky, nic však zatím nenavědčuje tomu, že by např. o falšování tak významného důkazu věděl. Nutně pak z něho, jako z pravého, ve svém rozhodování vycházel. Jednáním obviněného, které spočívalo v předložení nepravdivého důkazu, zhotoveného na základě politické objednávky, byl vlastně soud uveden v omyl a fungoval jako nástroj trestného činu. Nejvyšší soud pak ve svém rozsudku rovněž vyslovil, že dle dosud zjištěných důkazů, které byly známy nejvyššímu soudu se naznačuje, že Karel V. byl veden snahou dosáhnout odsouzení gen. Píky a uložení nejpřísnějšího – absolutního trestu, přičemž si jako právník musel uvědomovat nezákonnost svého postupu a toho, že uložení trestu smrti za této situace není aktem právním, tedy že nebude vykonán za okolností vylučujících protiprávnost činu. Jeho případné subjektivní přesvědčení o vině gen. Píky a případná snaha nezákonným postupem doplnit důkazy o jeho domnělé vině na tom nic nemění. I právní systém platný v době stíhání gen. Píky stál na tom, že odsoudit obviněného, uložit mu trest, lze pouze za předpokladu, že v předepsané procesní proceduře je vina na základě řádných zákonných důkazů prokázána. Dle názoru nejvyššího soudu mohla být pak jednáním, které je popsáno ve sdělení a v opatření, kterým byl obviněný, tedy obž. Karel V. upozorněn na změnu právní kvalifikace, naplněna skutková podstata trestného činu vraždy. Zároveň k námitce obhajoby nejvyšší soud uvedl, že obž. Karel V., na základě obvinění ze dne 12.3.1998 je stíhán pro odlišný skutek, než který byl předmětem soudních rozhodnutí v jeho kauze z let 1953 a 1956. Rovněž byla odmítnuta námitka obhajoby, ohledně promlčení jednání obž. Karla V., neboť otázkou ústavnosti zák. č. 198/1993 Sb., zejména jeho § 5 se zabýval i ústavní soud, který svůj nálezn publikoval pod č. 14/1994 Sb. zákonů, kdy jednoznačně konstatoval, že tento zákon č. 198/1993 Sb. je v souladu s ústavou a listinou základních práv a svobod. V trestním spise se rovněž nachází i rozsudek Nejvyššího soudu České republiky, sp.zn. 7 Tz 179/99, kterým bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Brně a usnesení Okresního soudu v Jihlavě,

ve věci obv. JUDr. Pavla Vítka, který je stíhán pro podobné jednání. Trestní věc JUDr. Pavla Vítka však nemá žádnou spojitost s obž. Karlem V. [REDAKCE]

Soud dále zamítl žádosti obhajoby o doplnění dokazování a to jednak z toho důvodu, že drtivá většina požadavků v písemném návrhu na doplnění dokazování, předloženém obž. V. [REDAKCE] byla během dokazování u hlavního líčení splněna a tyto důkazy provedeny, přičemž zbylé návrhy na doplnění dokazování shledal soud jako zcela nedůvodné a nadbytečné, které ve své podstatě nemohou ovlivnit soudem zjištěný skutkový stav.

Na základě všech shora provedených důkazů pak soud dospěl k následujícím závěrům:

poškozený divizní gen. Heliodor Píka byl během druhé světové války náčelníkem československé vojenské mise v Moskvě v Sovětském svazu, přičemž příkladně a poctivě plnil příkazy, které mu předával tehdejší ministr národní obrany v tzv. londýnské vládě gen. Ingr a dále prezident Beneš. Poškozený divizní gen. Heliodor Píka spolupracoval i s příslušnými orgány Sovětského svazu a významnou měrou se podílel svou činností na boji proti tehdejšímu, hitlerovskému Německu. Za svou službu Československé republice, byl divizní gen. Heliodor Píka několikrát vyznamenán, byl nositelem československého válečného kříže z roku 1919 a 1939, obdržel medaili za chrabrost, za zásluhy první třídy, dále medaili vítězství, řád slovenského národního povstání, byla mu udělena i jugoslávská vyznamenání a to řád bílého orla a koruna, rovněž mu byla udělena americká vyznamenání čestné legie a dále anglický řád britské říše. Rovněž v Sovětském svazu byla jeho činnost za války oceněna udělením řádu rudého praporu, řádu vlastenecké války první třídy, dále medailí za osvobození Prahy a medailí vítězství nad Německem. Byly mu rovněž uděleny řády a vyznamenání Francie, obdržel válečný kříž v roce 1918 a 1939 čestnou legií, byly mu uděleny i rumunské řády a to válečný kříž 1918, řád hvězdy IV a III třídy koruny I, II a III a dobrovolcká pamětní medaile 1918 a 1919 a rovněž i jiná vyznamenání a řády. Po skončení druhé světové války, po návratu divizního gen. Heliodora Píky do Československa se tento stává zástupcem náčelníka hlavního štábu československé armády gen. Bočka, přičemž má v kompetenci otázky mírové konference a v souvislosti se svou funkcí se stýká i s vojenskými zahraničními představiteli a oficiálně je mimo jiné vyslán i v roce 1946 do Londýna na oslavu výročí ukončení druhé světové války, kde v souladu se svým postavením, má jednání i s představiteli britské armády. Již od roku 1946 je však na základě rozkazu, tehdejšího náčelníka 5. oddělení MNO Bedřicha R. [REDAKCE] poškozený Heliodor Píka sledován, toto sledování se zintenzivňuje v roce 1947 a souvisí s politickou situací v tehdejší Československé republice, kde po osvobození Československa v roce 1945 vzniká vláda dle košického vládního programu v čele se Zdeňkem Firlingerem, s kterým mimo jiné měl gen. Heliodor Píka v Moskvě občas střety. Na základě výsledků voleb, se ke dni 2.7.1946 předsedou vlády stává Klement Gottwald, přičemž již v roce 1946 vypuká tzv. mostecká aféra, v září 1947 se projednává tzv. Krmaňský případ, v květnu 1948 je zatčen Heliodor Píka ještě v nemocnici, kde se ve vojenské středošovicke nemocnici podrobil operaci žlučníku. Je nejprve vyslýchán tzv. generálskou komisí, kdy výslech prováděl Bedřich R. [REDAKCE], náčelník 5. oddělení MNO, který předtím se pokusil prostřednictvím podplukovníka N. [REDAKCE] realizovat nejprve únos Heliodora Píky do Rakouského předání sovětským orgánům NKVD, od čehož však bylo upuštěno. Vzhledem k tomu, že výslechy generálskou komisí Heliodora Píky nevedou k žádanému účinku, dochází v té době k setkání Bedřicha R. [REDAKCE] s obž. Karlem V. [REDAKCE] jehož Bedřich R. [REDAKCE] dobře znal z doby, kdy obž. Karel V. [REDAKCE] pod ním pracoval právě na 5. oddělení MNO (OBZ) a k němuž měl Bedřich R. [REDAKCE] důvěru. Při hlavním líčení pak bylo prokázáno, že hlavním důvodem

k odchodu obž. Karla V. z 5. oddělení MNO nebyl ani tak vztah s Bedřichem R. jakož spíš kázeňské přestupky, resp. provinění, jichž se dopouštěl obž. Karel V. Po skončení těchto výslechů poškozeného gen. Heliadora Píky, tzv. generálskou komisí v čele s Bedřichem R. která tak nevedla k výsledkům, které si představoval Bedřich R., se setkává právě obž. Karel V. s Bedřichem R., kde dochází k domluvě obou jmenovaných, že budou shromažďovány důkazy a věc bude souzena až tehdy, kdy bude moci být Heliodor Píka fyzicky zlikvidován, tzn. kdy mu bude moci být uložen absolutní trest a to trest smrti. K této dohodě tak dochází v květnu až v červnu 1948, tedy ještě předtím, než bylo oficiálně zahájeno prokurátorské vyhledávací řízení. Z výsledků dokazování, zejména z výslechů osob, které pracovali pod Bedřichem R. na 5. oddělení MNO bylo zjištěno, že je měl Bedřich R. informovat, že na likvidaci Heliadora Píky mají zájem nejvyšší tehdejší činitelé, přičemž obž. Karel V., když mu byla věc, na základě rozhodnutí Bedřicha R. přidělena, si celou věc vzal za svou. Nejprve jako prokurátor a to ve funkci náměstka vrchního vojenského prokurátora Vrchní vojenské prokuratury v Praze v době od 9.6. do 1.11.1948 provádí výslechy poškozeného divizního gen. Heliadora Píky, poté co na základě přijetí zákona o státním soudu již Vrchní vojenská prokuratura v Praze ztrácí možnost spis dokončit, je přeložen obž. Karel V. ke státnímu soudu do funkce vyšetřujícího soudce, kde v době od 1.11.1948 do 8.12.1948 pokračuje v tzv. vyšetřování případu gen. Heliadora Píky. Poté, co u státního soudu je vyšetření tzv. dokončeno, opět na základě, přímo rozkazu, tehdejšího ministra spravedlnosti, JUDr. Alexeje Čepičky, přechází zpět ke státní prokuratuře v Praze, kde od 8.12.1948 do 28.1.1949 opětovně působí v trestní věci poškozeného divizního gen. Heliadora Píky, kdy vypracovává koncept obžaloby a zúčastňuje se i hlavního líčení u Státního soudu v Praze, byť toto vše je v rozporu s ustanovením § 112 zák. č. 131/1912 Sb. o vojenském trestním řádu, neboť již byl z působení, jako žalobce, vyloučen ze všech dalších úkonů, vzhledem k tomu, že ve věci vystupoval jako vyšetřující soudce. V hlavním líčení bylo zjištěno, že obž. Karel V. celým svým působením v této trestní věci naplňoval původní dohodu s Bedřichem R., jakož i přání rezidenta NKVD a diplomata v Československu, Michaela Makaroviče Chazanova, že poškozený Heliodor Píka má být likvidován, neboť zde byla velká obava, že pokud by Heliodor Píka opustil území Československa na západ, mohl by údajně vyrazit okolnosti, které byly předmětem státního tajemství. V hlavním líčení bylo uvedeno, že obž. V. úmyslně vedl trestní řízení neobjektivně, veden snahou dosáhnout uložení absolutního trestu poškozenému Heliodorovi Píkoví, kdy toto trestní řízení bylo vybráno jako způsob fyzické likvidace poškozeného Heliadora Píky. Z tohoto důvodu mimo jiné zařadil dne 15.10.1948 i falsum agenturní zprávy o návštěvě gen. Píky u gen. Davidsona v Londýně dne 15.6.1946, kdy při hlavním líčení bylo jednoznačně prokázáno, že šlo o falsum, vyhotovené na příkaz Bedřicha R. podplukovníkem N., nejprve v českém jazyce a poté byla tato, tzv. agenturní zpráva přeložena do angličtiny, přičemž při hlavním líčení bylo prokázáno, že obž. Karel V. věděl, že jde o padělek. O tom konec konců svědčí i výpověď Bohumíra N. a Ludvíka K. již v roce 1952 a 1953. Obž. V. i tak muselo být zřejmé, že jde o falsifikát, protože pokud by šlo skutečně o originální zprávu, která měla vzniknout po roce 1946, musela by být předána obž. Karlu V. již v červnu 1948, kdy přebíral od Bedřicha R. spisový materiál, týkající se gen. Píky od 5. oddělení MNO, přičemž však tento záznam, resp. tato agenturní zpráva je zařazena do spisu až o 4 měsíce později dne 15.10.1948. Zároveň bylo v hlavním líčení zjištěno, že obž. V. při provádění výslechů některým ze svědků vyhrožoval, např. Jaroslavu H., došlo k manipulaci některých výpovědí, jako např. v případě svědka L. Do spisového materiálu zařazoval tzv. administrativní výslechy, prováděné pracovníky 5. oddělení MNO, kdy bylo v hlavním líčení prokázáno, že výpovědi byly upravovány, zkrášlovány, aby co nejvíce ublížily gen. Píkoví. Zároveň bylo zjištěno při hlavním líčení, že obž. V. nejenže koncept obžaloby,

v rozporu s ustanovením § 112 zák. č. 131/1912 Sb. vyhotovil, ale rovněž se i aktivně účastnil přelíčení s gen. Heliodorem Píkou, což bylo opětovně v rozporu s ust. § 112 zák. č. 131/1912 Sb., přičemž při hlavním líčení s gen. Heliodorem Píkou nebyl připuštěn jediný důkaz obhajoby a na návrh prokurátora, byly návrhy na doplňování dokazování, ze strany obhajoby, všechny zamítnuty. Při hlavním líčení pak bylo zjištěno, že obž. V. se nejen řídil pokyny Bedřicha R. kterého informoval o průběhu vyšetřování ve věci Heliodora Píky, ale rovněž se řídil částečně pokyny rezidenta NKVD a diplomata v Československu Michaela Makaroviče Chazanova, kterému mimo jiné, bez jakýchkoli zákonných důvodů, předával průklepy protokolů o výslechu poškozeného Píky. Při hlavním líčení pak bylo rovněž prokázáno, že obž. V. vystupoval v trestní věci gen. Píky ve všech jejích stádiích, tedy nejen jako vyšetřující prokurátor, posléze jako vyšetřující soudce a nakonec jako intervenující prokurátor, který vyhotovil koncept obžaloby a zastupoval prokuraturu společně s gen. Vaňkem rovněž i při hlavním líčení s Heliodorem Píkou. Svým jednáním tak naplňoval původní záměr a to dohodu s Bedřichem R., kdy trestní řízení bylo vedeno se záměrem dosáhnout pro poškozeného Heliodora Píku uložení maximální trestu odnětí svobody. Toto konec konců opakovaně uváděla svědkyně U. jak v letech 1952, tak v letech 1968 a i později ve svých přednáškách a statích. Obž. Karel V. aktivně začíná působit ve vyšetřování poškozeného Heliodora Píky v době, kdy dne 7.6.1948 abdikuje na úřad prezidenta Edvard Beneš, který dne 3.9.1948 umírá, přičemž je zřejmé, že vzhledem k zásluhám Heliodora Píky, pokud by zůstal prezidentem Eduard Beneš, by nikdy nedošlo k vykonání popravky na poškozeném Heliodoru Píkovi. Vzhledem k tomu, že po abdikaci prezidenta Eduarda Beneše se stává prezidentem Československa Klement Gottwald, který dle vyjádření samotného Bedřicha R. jak jej prezentoval svým podřízeným, měl zájem na likvidaci Heliodora Píky, již nebrání nic v cestě, aby navenek v řádném procesu byl poškozený Heliodor Píka shledán vinným ze závažných zločinů a byl mu uložen trest smrti. Teprve v roce 1968 pak dochází ke zproštění obžaloby gen. Píky a k plné rehabilitaci. Během hlavního líčení se nepodařilo prokázat, zda tehdejší senát státního soudu, rozhodující původně o vině či nevině poškozeného gen. Heliodora Píky se stal toliko obětí tzv. důkazů, předkládaných obž. Karlem V., popř. zda byl spolupachatelem justiční vraždy spáchané na poškozeném gen. Heliodoru Píkovi. Soud v tomto případě měl ztíženou roli, že drtivá většina potřebných svědků již nežije, kdy jediným přímým svědkem, jehož výpověď měl soud k dispozici, byl svědek Milan Píka, syn poškozeného gen. Heliodora Píky. V hlavním líčení se tak podařilo prokázat, že to byl obž. Karel V., kdo rozhodující měrou přispěl k nespravedlivému odsouzení, poškozeného divizního gen. Heliodora Píky, mimo jiné i na základě falešných důkazů, upravených výpovědí a rovněž se dopustil i nátlaku na samotného poškozeného gen. Heliodora Píky, který nakonec podepsal tendenční zkreslené výpovědi, které vznikly přičiněním obž. Karla V. jen s nadějí, že bude moci u hlavního líčení svou nevinu prokázat, což však poškozenému Heliodoru Píkovi u hlavního líčení umožněno nebylo.

Dle názoru soudu se obž. Karel V. tímto jednáním, jak po stránce objektivní, tak po stránce subjektivní dopustil trestného činu vraždy, dle § 219 odst. 1 tr. zák. č. 175/1990 Sb., neboť jiného úmyslně usmrtil. Soud v tomto případě, v souladu s ust. § 16 odst. 1 tr. zák. posuzoval trestnost jednání obž. Karla V. podle zákona pozdějšího, neboť je to příznivější pro obž. Karla V. a to z důvodu, že vojenský trestní zákon o zločinech a přečinech č. 19/1855 Sb., platný od 1.7.1855 do 1.8.1950, stejně tak jako trestní zákon č. 86/1950 Sb. a konečně trestní zákon č. 140/1961 Sb. stanoví na trestný čin vraždy mnohem přísnější trest, než trestní zákon platný k 1.7.1990, kterého městský soud použil. Pokud jde o formu zavinění, dopustil se obž. Karel V. svého jednání v přímém úmyslu, navíc dle ust. § 5 zák. č. 198/1993 Sb., nedošlo k promlčení jednání obž. Karla V. neboť dle názoru soudu byly

splněny podmínky § 5 zák. č. 198/1993 Sb., kdy trestní stíhání obž. V. v době dřívější, nebylo z politických důvodů, které jsou neslučitelné se základními zásadami právního řádu demokratického státu možné vzhledem k tomu, že v hlavním líčení bylo prokázáno, že bylo dokonce v zájmu tehdejších významných politických činitelů, v době procesu s poškozeným, odstranit osobu poškozeného Heliadora Píky i za cenu jeho fyzické likvidace, přičemž snaha v roce 1968, eventuálně stíhat obž. V., byla přerušena nastupujícím procesem normalizace.

Při úvaze o druhu a výši trestu soud vycházel zejména z ust. § 23 odst. 1, § 31 odst. 1 tr. zák., zabýval se všemi okolnostmi případu, zvažoval stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného pro společnost, který plně dosahuje intenzity shora uvedeného trestného činu. Soud si je vědom, že od spáchání jednání obž. V. již uplynula doba 52 let. Na druhé straně však nelze opominout následek jeho jednání, kdy obž. Karel V. se svým jednáním dopustil justiční vraždy, došlo tak ke zneužití soudní moci, k likvidaci nepohodlné osoby divizního gen. Heliadora Píky, který se svou předchozí činností zasloužil významnou měrou o Československou republiku. Tato okolnost naopak zvyšuje stupeň společenské nebezpečnosti, jednání obž. Karla V. Soud se dále zabýval i osobou obžalovaného k němuž zjistil, že předchozí odsouzení z roku 1953 bylo plně rehabilitováno a soud k němu nepřihlíží. Obž. Karel V. pak byl v minulosti jedenkrát soudně trestán v roce 1973, pro trestný čin dle § 201 tr. zák., avšak osvědčil se, pokud jde o uložený původní trest a z tohoto důvodu soud hledí na obž. Karla V. jako na osobu soudně netrestanou. V místě bydliště pak požívá dobré pověsti a nejsou k němu známy žádné negativní připomínky, rovněž nemá žádný záznam v rejstříku přestupků. Soud při úvaze o trestu nemohl ani opomenout přístup obž. Karla V. k jednání, jež je předmětem výroku rozsudku, kdy např. obž. Karel V. při své závěrečné řeči uvedl, že si nepřál smrt poškozeného gen. Heliadora Píky, přičemž se domnívá, že adekvátní trest, který měl být uložen Heliadoru Píkovi měl být trest kolem 15 let odnětí svobody. Již tato okolnost svědčí o přístupu obž. Karla V. k jednání, jehož se dopustil vůči poškozenému Heliadoru Píkovi. Zároveň soud vzal v úvahu, vedle doby, která uplynula od spáchání trestného činu obž. V. rovněž i jeho současný zdravotní stav, kdy u hlavního líčení obhájce doplnil spisový materiál novou lékařskou zprávou, kdy obž. Karel V. trpí navíc parkinsonovou nemocí. Zároveň vzal soud v úvahu, vedle zdravotního stavu i vysoký věk obž. Karla V. v době soudního projednávání.

Na základě všech těchto skutečností pak soud uložil obž. Karlu V. trest, dle ust. § 219 odst. 1 tr. zák. č. 175/1990 Sb., přičemž vzhledem ke zdravotnímu stavu obž. Karla V. a jeho současnému věku, soud uložil obž. Karlu V. trest, dle ust. § 219 odst. 1 tr. zák., za použití § 40 odst. 1 tr. zák. a to trest odnětí svobody v trvání 7 let nepodmíněně. Kdy tedy došlo k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody ve smyslu § 40 odst. 1 tr. zák., neboť má soud za to, že vzhledem k poměrům pachatele, by bylo použití trestní sazby odnětí svobody, stanovené v § 219 odst. 1 tr. zák. pro obž. Karla V. jakožto pachatele, nepřiměřeně přísné, kdy lze účelu trestu dosáhnout i trestem kratšího trvání. Z tohoto důvodu soud neakceptoval závěrečný návrh státní zástupkyně, na uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání 10 – 12 let, neboť se soud domnívá, že uložení trestu v takovémto trvání, i při současném zdravotním stavu obž. Karla V. a po přihlédnutí k jeho věku, by se rovnalo v podstatě svými účinky k trestu odnětí svobody – doživotí. Z tohoto důvodu soud dospěl k závěru, i po přihlédnutí k judikátu č. R 47/1974, že jsou zde plně důvody pro mimořádné snížení trestu, vzhledem k poměrům pachatele. Rovněž soud neakceptoval návrh státní zástupkyně, pokud jde o zařazení obžalovaného pro výkon tohoto trestu do věznice s ostrahou, neboť se soud domnívá a to i vzhledem ke zdravotnímu stavu obž. Karla V. a k jeho věku, že v souladu s ust. § 39a odst. 3 tr. zák. bude náprava obžalovaného lépe zaručena v mírnějším typu věznice

- 62

a proto soud zařadil obžalovaného pro výkon jeho trestu do věznice s dozorem. Tento trest pak soud považuje za plně dostačující.

Poškozený Milan Píka se při hlavním líčení sice vyjádřil, že by rád uplatnil nárok na náhradu škody, avšak tuto není schopen vyčíslit a z tohoto důvodu soud o tomto návrhu nerozhodoval.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 15. června 2001.

Za správnost:
Šelerová Petra

JUDr. Luboš Vlasek, v.r.
předseda senátu